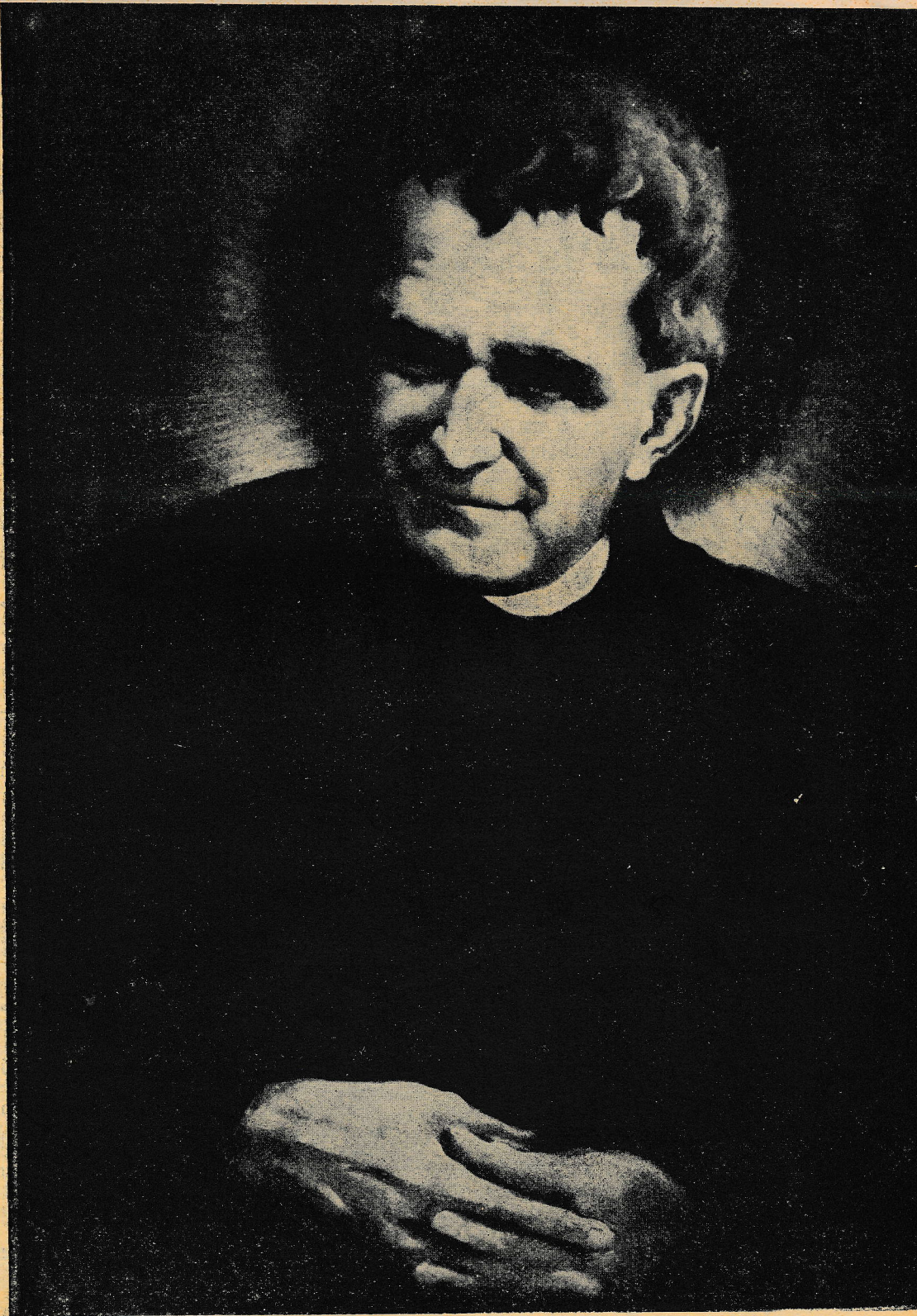

LETO XXXI.

JANUAR - FEBRUAR

1935.

SALEZIJANSKI VESTNIK 1

Poština plačana v gotovini

ČEŠČENJE PRESV. SRCA JEZUSOVEGA

Debelo tiskana številka zaznamuje skupino; prva za njo opravilo, druga dan, kdaj naj se opravi zadostilno sv. obhajilo. — Vsak naj si zapomni, h kateri skupini spada. Kdor bi ne mogel opraviti zadostilnega sv. obhajila v določenem dnevu, naj si izbere drug dan.

V februarju: 1. 2, 1 — 2. 1, 3 — 3. 3, 5 — 4. 4, 2 — 5. 7, 26 — 6. 5, 21 — 7. 9, 4 — 8. 6, 22 — 9. 1, 27 — 10. 3, 24 — 11. 7, 6 — 12. 2, 8 — 13. 4, 7 — 14. 5, 23 — 15. 9, 25 — 16. 6, 12 — 17. 9, 14 — 18. 1, 19 — 19. 3, 11 — 20. 5, 15 — 21. 4, 13 — 22. 2, 10 — 23. 7, 9 — 24. 6, 16 — 25. 8, 20 — 26. 2, 17 — 27. 5, 18 — 28. 3, 28 — 29. 1, 3 — 30. 4, 2 — 31. 6, 10

V marcu: 1. 2, 2 — 2. 3, 3 — 3. 4, 4 — 4. 5, 5 — 5. 6, 6 — 6. 7, 7 — 7. 8, 8 — 8. 9, 9 — 9. 1, 10 — 10. 2, 11 — 11. 3, 12 — 12. 4, 13 — 13. 5, 14 — 14. 6, 15 — 15. 7, 16 — 16. 8, 17 — 17. 9, 18 — 18. 1, 19 — 19. 2, 20 — 20. 3, 21 — 21. 4, 22 — 22. 5, 23 — 23. 6, 24 — 24. 7, 25 — 25. 8, 26 — 26. 9, 27 — 27. 1, 28 — 28. 2, 29 — 29. 3, 30 — 30. 4, 31 — 31. 5, 1

Nove častivke:

7. skupina: Ajlec Marija in Liza, Sv. Martin v Slov. gor. — Majcen Antonija, Mala Nedelja — Matjašič Elizabeta, Mala Nedelja — Šijanec Jožefa, Sv. Anton v Slov. gor. — Vrbnjak Alojzija, Mala Ned. — Vrbnjak Terezija, M. Ned.

Molimo za umrle sotrudnike in sotrudnice:

Alešovec Marija, Ljubljana
Birk Mihael, Dob pri Domžalah
Brišnik Andrej, Briše (Vransko)
Burca Terezija, Ljubljana
Cegnar Josip, župnik, Stranje
Cimerman Marija in Jernej, Zabovci (Ptuj)
Ertel Katarina, Sv. Marjeta na Drav. polju
Grdja Ana, Sv. Anton v Slov. goricah
Gognjavec Marija, Mirna peč
Gosar Frančiška, Kalce (Gor. Logatec)
Grizold Jera, Smolnik (Ruše)
Janc Janez, Mirna peč
Jenko Marija, Skofja Loka
Kocovan Alojzija, Precetinci (Mala Ned.)
Korelc Marija, Kamnik
Kovač Veronika, Ljubljana

Kržišnik Janez, Hotovlje (Poljane)
Kuhar Marija, Veržej (Križevci pri Ljut.)
Levstik Ivana, Ribnica na Dol.
Lovšin Ivana, Goriča vas (Ribnica)
Pirnat Alojzij, Krtina (Dob pri Domžalah)
Papež Anton, Zlabor, M. Nazarje
Pirnat Josipina, Ljubljana
Šober Elizabeta, Varaždin
Šorli Marija, Koritnica (Goriška)
Taler Jernej, Dražgoše
Trojar Terezija, Boh. Bistrica
Wurzer Terezija, Ljubljana
Zakrajšek Terezija, Strmca (Nova vas)
Zavašnik Frančiška, Zlebe (Medvode).

Usmiljeni Jezus, daj jim večni pokoj!
(300 dni odpustka.)

† Katarina Ertl

Prejeli smo žalostno novico, da je devetega oktobra mirno v Gospodu zaspala naša blaga sotrudnica Katarina Ertl. Blagopokojna je bila vzor matere. Ljubila je svoje otroke, zanje je vse žrtvovala. V križih ni nikdar omagovala. Zna'a je prenašati vse iz ljubezni do Marije. Saj jo je tudi ljubila kot jo ljubi otrok. Za Marijo

se ni bala žrtve. Vedela je, da je Marija tista, ki čuva, varuje in brani svoje otroke. Ni znala brati, pa je vendar bila naročena na različne katoliške liste, katere so ji prebiral z vso ljubeznijo njeni otroci. Blagor otrokom, ki imajo takšno mamo. Naj bo ljubi Bog njen bogati plačnik.

Gospod, daj ji večni pokoj!

Molitvenik: PRI BOŽJEM SRCU

Imamo samo še nekaj izvodov. Kdor se bo še kaj obotavljal, utegne priti prepozno. Zato hitite! — Rdeča obreza 16 (12) Din, zlata obreza 20 (15) Din.

SALEZIJANSKI VESTNIK

GLASILO ZA SAL. SOTRUDSTVO

Pismo vrhovnega predstojnika.

Zaslužne sotrudnice in sotrudniki!

Spodobi se, da skupno zahvalimo dobrotnega Boga za neizmerne dobrote, ki nam jih je v preteklem letu izkazal.

Po slovesnostih v Rimu in Turinu so se neprestano ponavljale slavnosti po vsem svetu, kjerkoli bivajo salezijanci: po velemestih, po trgih in vaseh, povsod je donela himna na čast našemu svetniku don Bosku. Občinstvo se je teh naših praznikov udeleževalo v tako obilnem številu, da je prekosilo vsako naše pričakovanje. Rad bi vam naštel vse kraje, kjer se je proslavljal don Bosko, ko bi ne bilo preobširno. Ker tega ne morem, naj mi bo dovoljeno, da se vsaj iz srca zahvalim vsem, ki so pripomogli k večji slavi našega svetnika. Zahvala gre predvsem cerkvenim in civilnim oblastem, potem sotrudnikom in sotrudnicam po vseh deželah, našim gojencem, bivšim gojencem, gojenkam in bivšim gojenkam Hčera Marije Pomočnice.

Veličastne slovesnosti so bile za don Boskove sinove še posebno tolažljive in so jim bile v spodbudo za nadaljnje, še silnejše delovanje, pa naj stane tudi še tako velikih žrtev. Dobro delo mora rasti, mora se širiti.

V resnici namreč vidimo v teh veličastnih proslavah don Boska svetnika ne samo veliko naklonjenost vseh slojev don Boskovemu delu, ampak celo spodbudo, naj se delo pomnoži za rešitev mladine, ki je od vseh strani tako ogrožena, kakor radi čtiva, slabe družčine, pohujšljivih predstav... ki prete, da ji bodo popolnoma zastrupile dušo in srce.

Po vsej pravici se močje, ki stoje ob krmilu držav, močno prizadevajo, ker jim gre za bodočnost naroda, da ga ozdravijo pri korenini — pri mladini. Zahtevajo vzgojo na verski podlagi. Nasprotno pa vidimo, da pri tistih narodih in v tistih državah, kjer kvarijo mladino s tiskom, v šoli, v delavnicah in celo s postavami, ki teptajo vsako človeško in božjo pravico, tam se zbirajo vedno temnejši oblaki, ki prete z nevihto in viharjem in marsikje je že zadivjal tak vihar in uničil vse, kar je bilo poštenega in dobrega.

Prav zato pa je bil don Bosku prvobitni namen in njegovo glavno poslanstvo, da reši mladino; zato ga pa ves svet po pravici imenuje apostola mladine. Prav isto nalogo imajo njegovi sinovi, ki jim jo je zapustil kot najsvetejšo dediščino. To nalogo pa morajo izvršiti kar najbolje. Za to pa je potrebno, da se njih vrste zgostijo, pomnožijo. Treba je novih poklicev, ki bodo nadaljevali to prelepo svetnikovo delo. Prav zato pa smo v preteklih letih še posebej obrnili pozornost na take zavode, kjer se vzgajajo in izobražujejo bodoči vzgojitelji. Toliko zavodov smo v ta namen odprli, da bi se komu

utegnilo zdeti kar predrzno zaupanje v božjo previdnost. Pa to ni predrzno zaupanje, to je tisto neomejeno zaupanje, katero nam je zanetil v naših dušah sam naš sveti ustanovnik don Bosko.

Saj se še živo spominjamo njegovih zadnjih naročil: „Zaradi pomanjkanja sredstev“, je dejal, „nikar ne odvrnite nobenega mladeniča, ki bi količkaj kazal poklic. Vse izdajte, kar imate, če bo treba. Pojdite tudi prosit in če boste kljub temu še vedno čutili pomanjkanje, nikar se ne trapite, kajti Marija vam bo že kako, celo čudežno, prišla na pomoč.“

Vam v tolažbo in spodbudo pa naj vam povemo, zaslužne sotrudnice in sotrudniki, da doslej še v nobeni naši hiši, kjer se vzgaja na tisoče mladeničev za salezijansko delovanje, niti enkrat ni zmanjkalo kruha. Kako bi pa sicer mogli razširiti svoje delovanje, kako pomnožiti zavode, kako poslati misijonarjev v misijonske kraje, ako bi na stežaj ne odprli vrat novim poklicem, ki nam jih Bog pošilja? Zdi se, da nas zares sam Bog spodbuja k temu našemu pogumu. 7. decembra preteklega leta je minulo 50 let, kar je bil prvi don Boskov sin Janez Kaljero povzdignjen k škofovski časti in mu je bil izročen v vodstvo prvi salezijanski misijon. S hvaležnim srcem ob spominu na prvega škofa Janeza Kaljera beležimo letos nova povišanja: štirje don Boskovi sinovi so bili letos izvoljeni za škofo in eden za apostolskega prefekta.

Kaj pa naj rečem o misijonarjih, ki so letos odšli v misijone? L. 1925., ob petdesetletnici naših misijonov, smo odposlali 151 misijonarjev, v 1929., v letu beatifikacije našega očeta jih je odšlo 181. Tedaj se nam je zdelo, da večjega števila ne bomo zmogli nikoli več. Pa glejte! Letos, v letu don Boskove kanonizacije, smo poslali 226 salezijancev in 125 Hčera Marije Pomočnice. Don Bosko se je iz nebes veselil nad takim našim uspehom, pa je tudi blagoslovil naše prizadevanje. Reči pa moram vam, dobri naši sotrudniki in sotrudnice, ki s takim zanimanjem zasledujete naše delo, da kljub tem visokim številkam še vendar oddaleč ne moremo odpomoči potrebam v misijonih, ki se vedno bolj širijo.

Naj bi dobri Bog vzbudil plemenita srca, ki bi se zavzela za ta naš naraščaj po naših zavodih. Naj vam ponovim, kar pravi don Bosko: „Nobeno drugo delo ni tako veliko kot sodelovanje pri vzgoji duhovnika.“ Prepričan sem, da te besede ne bodo padle v prazno. Tudi še nadalje se bodo snovali misijonski skladi in uverjen sem, da se bodo spet našli dobrotniki, ki bodo ali ustanovili ali podpirali naše zavode za vzgojo duhovskih poklicev, bodočih apostolov.

Ustanove leta 1934.

Zahvaljujemo dobrega Boga, da smo zamogli z osebjem, ki nam je bilo na razpolago, zadostiti najnujnejšim prošnjam ter odpreti kar 34 novih zavodov. Izmed teh je 22 salezijanskih, 12 pa Hčera Marije Pomočnice. Samo naštel jih bom in sicer najprej salezijanske.

V **Italiji** zavod v *Cisternino Napoletana*, drugega v *Brindisi*, ki nam ga je poklonila neka plemenita sotrudnica, čigar imena pa žal zaenkrat ne smem povedati. Dva v *Amelia*, katere je oskrbela svetna oblast. V enem smo namestili novicijata rimske inspektorije, v drugem pa pripravnike, zavod za dijake in oratorij poleg javne cerkve. V **Avstriji**: Oratorij in javno cerkev v *Gradcu*, konvikt za dijake in rokodelce v *Insbruku*, župnijo z dnevnim oratorijem pri *sv. Rupertu v Celovcu*. V **Nemčiji**: Konvikt in zavetišče v *Berlinu*. V **Franciji**: modroslovno šolo za naš naraščaj ter šole za notranje in zunanje gojence v *Sen Dizie* (Saent Dizier). V **Belgiji**: bogoslovno učilišče z misijonskimi pripravniki v *Vje Herval* (Vieux Hervele). Na **Čehoslovaškem**: Oratorij in javno cerkev v *Bodenbach* ali *Podmokly* ter v *Moravski Ostravi* modroslovno učilišče in gimnazijo za notranje in zunanje

gojence. Posebno drago pa nam je, da se je odprl prvi zavod v *Kaunas* v **Litvi**, odkoder prihaja mnogo poklicev, ki so se pripravili za delovanje v domovini. Na **Poljskem**: Oratorij in javno cerkev v *Lvovu* ter cerkev s podružnicami v *Kurhanu*. Na Španskem: župnijo in dnevni oratorij v *Algecina*. Na **Ogerskem**: zavetišče in oratorij v *Balassagjarmat* ter zavod z osnovnimi šolami in gimnazijskimi v *Magyarovar*. V **Braziliji**: nadškofijsko semenišče v *Belem*. V misijonih **belgijskega Konga** je bila določena za stalni sedež z javno cerkvijo, osnovnimi šolami in 72 misijonskimi postajališči nekdanja misijonska postaja v *Kambikila*. V **indijskih misijonih**: župnija s podružnicami, osnovne šole itd. v *Madrasu Perambur* in še druga župnija v *Madrasu*.

Izredno goreče so se izkazale tudi Hčere Marije Pomočnice v že obstoječih zavodih in v novo ustanovljenih. Posebno so bile delavne naše sestre v počitniških kolonijah na morju in v planinah.

V Italiji so odprle nove zavode in sicer: v *Milano Certosa*, v *Bellisio Solfare*, v *Gualdo Kattaneo*, v *Rapallo*, v *Benetkah Lido*, v *Vercelli*, v *Borgo novo Valtidone* in v *Treviljo*. Na Poljskem v *Vilnu Lavrova*. V Ameriki: v Venezueli se je odprl novicijat v *Karakas*. Na Kitajskem imajo dva nova zavoda: v *Lok Hong* in v *Sangaju*. V vsakem teh zavodov so razpredle še mnogotero drugo delo, ki obeta bogat razvoj.

Za vse to gre čast in slava Bogu, kateremu smo iz srca hvaležni za vse te velike dobrrote.

Za leto 1935

Kaj pa naj sklenemo za novo leto? Vse sile naj se obrnejo v to, da čimprej postavimo v novi povečani baziliki Marije Pomočnice v Turinu prestol našemu predragemu očetu svetemu Janezu Bosku.

Delo z vso vnemo napreduje in le želeti je, da bi z vašo pomočjo čimprej uresničili naše iskrene želje. V vseh naših zavodih in po misijonih bomo podvojili molitve za vas, velikodušne sotrudnice in sotrudniki, za vaše zadeve in za vse vaše namene.

Znano vam je tudi, kaj pravi Zveličar: „Karkoli ste storili enemu najmanjših mojih bratov, ste meni storili“ in stokratno vam bo povrnjeno že tu na zemlji z duhovnimi in časnimi dobrotami, na koncu pa z večnim življenjem. Naj bo to velika vaša tolažba in spodbuda za vašo velikodušno naklonjenost.

Naš sveti ustanovnik naj podpre naše prošnje in zadobi kar najboljše milosti in božji blagoslov.

Sprejmite najtoplejšo zahvalo don Boskovega naslednika, ki vam želi obilo božjih dobrot.

Peter Rikaldone.

V novem Gospodovem letu vsem svojim blagim sotrudnikom in dobrim sotrudnicam vsega božjega blagoslova in obilo uspeha pri njih delu in prizadevanju iskreno žele in z molitvijo prosijo

hvaležni slovenski salezijanci.

II. Evharistični kongres.

Katoliškim vernikom v Jugoslaviji!

V smislu sklepa katoliških škofov v Jugoslaviji vas najtopleje vabimo na

II. evharistični kongres

ki se bo za vso kraljevino vršil v Ljubljani v dneh 28., 29. in 30. junija 1935.

Pridite, da skupno izpričamo svojo vero v Boga in Gospoda našega v presvetem Rešnjem Telesu!

Pa sedanjí čas, ko je na svetu tako malo miru, srčne zadovoljnosti in tihe sreče, a toliko negotovosti, temnih slutenj in mračnih skrbi, ali ni kaj malo pripraven za tako veliko zunanje slavlje? A vprav sredi težav in tegob teh težkih dni stoji naš Odrešenik Jezus Kristus kakor nekoč med trpečim ljudstvom ter nas vse, ki so nam oči kalne od skrbi in ušesa naglušna od tarnanja, ljubeznivo vabi: „Pridite k meni vsi, ki se trudite in ste obteženi, in jaz vas bom poživil“ (Mt 11, 28).

Slušajmo ta sladki glas, ki nam obljublja olajšanje in moč, zberimo se kakor ovce okrog svojega Dobrega Pastirja in s sv. Petrom vdano recimo: „Gospod, h komu pojdemo? Besede večnega življenja imaš in mi verujemo in vemo, da si ti Kristus, Sin božji“ (Jan 6, 68–69). Slej ko prej je resnično, da je tudi v časnem oziru rešenje narodov le v Kristusu, Odrešeniku sveta. Zakaj „srečno ljudstvo, ki mu je njegov Bog Gospod“ (Ps 32, 12).

To srečo iščemo sebi in svojemu narodu v krizi naših dni. Našli jo bomo le pri Kristusu. Kajti ni toliko krize kruha, saj ga je v obilju. Ni toliko krize dela, saj nas delo povsod kliče. Kriza duš je, zato nered in ob krivični obilici stradež milijonov. Kriza duš je, zato neednost, nemir in sovražstvo. Iz krize duš vodi le en izhod. Oni, ki je o sebi dejal: „Jaz sem pot, resnica in življenje“ (Jan 14, 6).

Kristus v presvetem Rešnjem Telesu je

naše življenje. Iz njega zajemamo pogum v težavah, veselje v preskušnjah, upanje v brezupu, veliko vse premagujočo ljubezen do Boga in do bližnjega. Iz takšne ljubezni vzklije mir v narodu in med narodi. Iz takšne ljubezni se bo našla prava moč v tolikeri bedi in prava rešitev zamotanih vprašanj.

Moramo in hočemo pripomagati, vsak po svojih močeh, da se svetovna stiska olajša vsaj v našem narodu in to po Jezusu, našem edinem Rešitelju. Zato pridite vsi, ki verujete v Jezusa Kristusa, v presvetem Rešnjem Telesu med nami živečega. Vabimo vse stanovce, predvsem vse delovne stanovce, ki jih je teža naših dni najbolj zadela, da v Jezusu najdejo pot iz stiske. Vabimo katoliško inteligenco, da v Jezusu najde resnico sredi sedanjih zmot. Vabimo zlasti mladino, da v Jezusu najde življenje, pravo, lepo in osrečujoče. Pridite, priredimo Jezusu, našemu Odrešeniku, zmagovito slavlje! Pridite, poklonimo se v molitvi in ljubezni našemu Bogu, ki ima svoje bivališče med nami!

Pridite, združimo se z Jezusom, ki je kruh življenja, zedinimo se po Njem v medsebojni ljubezni in v trajnem miru!

Že sedaj pa pripravljajmo svoja srca z molitvijo, sv. daritvijo in žrtvami na velike dni kongresa, da bodo res dnevi, ki po presv. Evharistiji odprejo našemu narodu vire nadnaravnega življenja v blagoslov naši domovini.

V Ljubljani, na praznik Kristusa Kralja 1934

† Dr. Gregor Rožman

škof ljubljanski

† Josip dr. Srebrnič

škof krški, predsednik stalnega odbora za evharistične kongrese.

Don Bosko in Evharistija

Najboljši dokaz duhovnega preporoda je poživiljeno evharistično življenje. Brez Evharistije ni duhovnega življenja: „Ako ne boste jedli mesa Sinu človekovega in pili njegove krvi, ne boste imeli življenja v sebi“ (Jan 6, 53).

Po vsem svetu, zdaj tu zdaj tam, se obhajajo evharistični kongresi. Prav pred kratkim smo doživeli veličastno evharistično slavlje v *Buenos Aires*, v glavnem mestu južnoameriške republike Argentine. Udeležencev je bilo nad pričakovanje ve-

liko. Med prvimi organizatorji tega kongresa so bili tudi don Boskovi sinovi. In kako bi tudi ne bili, saj so od svojega očeta prejeli kot oporoko dragoceno naročilo, da bodi središče vse vzgoje in vsega življenja — Evharistija.

Tudi v Ljubljani bomo letos ob koncu junija imeli evharistični kongres za vso Jugoslavijo. V Buenos Aires-u so se vprav salezijanski sotrudniki in sotrudnice izredno živahno udeleževali, posebno pa še bivši gojenci. Isto pričakujemo od naših sotrudnikov, sotrudnic in bivših gojencev, da stopijo v prve vrste, kjer bo treba agitirati in navduševati za veliko manifestacijo evharističnemu Kralju.

Don Bosko se bori za sv. obhajilo.

Don Bosko je velik širitelj evharistične misli. Sam je že od mladega občutil silno hrepenenje po Evharistiji, rad bi bil že zgodaj prejel svojega Kralja, toda žal, strogi predpisi, ki so bili tedaj v veljavi in ki jih je zasejal okoreli janzenizem, mu tega niso dovolili. Tudi on je moral čakati do enajstega leta na prvo sv. obhajilo. Z veliko težavo si je izprosil, da ga je domači župnik pripustil eno leto prej k prvemu sv. obhajilu. Ko je bil pa že pri prvem sv. obhajilu, mu je bilo nadalje težko čakati nedelje, da bo spet smel pristopiti k Tistemu, po katerem je koprnela njegova mlada duša.

Ko je bil v semenišču v Kjeri, je tako rekoč na skrivnem hodil k sv. obhajilu. Ko so šli drugi k zajtrku, je Janez smuknil v cerkev, kjer je bila prav tedaj sveta maša, in je pristopil k sv. obhajilu. Seveda je moral žrtvovati zajtrk, ki mu je tačas ušel.

Don Bosko se je tudi kot bogoslovec strogo držal semenških predpisov; le v tem slučaju si je dovolil izjemo, ker ni mogel biti brez tega kruha, ki poživilja poklice, kakor se je izražal.

Neizrečeno je bolelo velikega vzgojitelja, da so prav mladini, ki najbolj potrebuje v svojih nevarnih letih izdatne pomoči, zabranjevali pristop k sv. obhajilu. Saj je prav sv. obhajilo najmočnejše sredstvo proti trem velikim strastem, ki se že v mladi duši pojavijo. To je ona trojna vročica, ki mori duše: poželenje oči, poželenje mesa in napuh življenja.

Koj ko je mogel, se je lotil, da kljub vsem in vsemu nasprotovanju dejansko

*Don Bosko govori mladini
o nebeškem kruhu.*

ovrže dotedanje škodljive nazore. Kot voditelj vzgojnega zavoda za mladino že l. 1847. začne priporočati pogostno sveto obhajilo in polagoma vpelje tudi prvo sv. obhajilo, kmalu ko je otrok prišel k pameti in razločeval evharistični kruh od navadnega kruha. Spočetka je vpeljal tedensko sv. obhajilo, l. 1852. pa pogostejše, da, celo vsakdanje.

Danes se nam to ne zdi nič izrednega, ker smo vajeni drugih razmer, toda tedaj je bilo tako početje prav v resnici predrzno. Od onega časa pa do odločilnega ukrepa Cerkve je preteklo pol stoletja, ko je Pij X. naznanil svetu novico, da naj pripuščajo otroke k prvemu sv. obhajilu koj, ko pridejo k pameti. Don Bosko pa se ni oziral na tedanje stroge predpise, ki niso sicer prišli od Cerkve, ampak se je v janzenističnem duhu vpeljala taka naveda. Don Bosko je vedel, da je na pravi poti, zato se ni menil za nasprotovanja in proteste, ki so prihajali proti njegovemu ravnanju od vseh strani, celo od cerkvenih krogov.

Don Bosko zmaga.

Toda časi so se spremenili in don Bosku so dali prav. Don Bosko se je opiral na duha Cerkve in se mu je zdelo, da ga prav tolmači, saj so v prvih časih obhajali celo otročiče z drobci, ostalimi od hostij. Gnalo pa ga je k temu tudi to, ker je uvidel, kako zelo mladina potrebuje pomoči božje v bojih s samo seboj. Saj vendar ni prav, da se prej hudobni duh polasti mlade duše kot pa Zveličar, ki ima edini prvo in zadnjo pravico do nje, ker jo je ustvaril in s svojo muko in smrtjo odrešil. Pri vzgojnem delu pa sploh ni boljšega in močnejšega sredstva kot

to, ako se vzgojitelj hoče ogniti grožnje in palice.

Poglejmo, kako don Bosko govori že v prvih časih svojega vzgojnega delovanja. Marsikateri izraz je prenesen v dekret papeža Pija X.

„Spoved, sv. obhajilo in sv. maša so stebri, ki drže pokonci stavbo vzgoje, v kateri ne maraš grožnje in nočeš segati po palici.

Ne silite mladine k pristopanju k zakramentom, pa tudi ne branite ji! Dosti je, da jo spodbujate k temu in ji daste priložnost.

Kakor kuga naj vam bo namera tistih, ki bi radi zapoznili pristop k prvemu sv. obhajilu in ga odložili na zrelejšo dobo; toda tedaj se hudobni duh navadno že polasti mlade duše in povzroči njeni nedolžnosti strašno škodo.

V prvih časih Cerkve je bila navada, da so malim otročičem dajali drobce posvečene hostije, ki so ostali po velikonočnem sv. obhajilu. To svedoči, da je po misli Cerkve in ji je všeč, da mladina že zgodaj pristopi k prvemu sv. obhajilu.

Ko otrok zna razločevati med navadnim in evharističnim kruhom ter je primerno poučen v veri, naj se ne gleda na dobo: nebeški Učenik mora zakraljevati v teh presrečnih srcih.

Katekizem priporoča pogostno sv. obhajilo. Sv. Filip Neri je priporočal tedensko sv. obhajilo in še pogostejše.

Tridentinski zbor razločno izraža svojo željo, ko pravi, da iskreno želi, da bi vsi verniki, ki so navzoči pri sv. maši, prejeli tudi sv. obhajilo. To pa naj ne bo samo na duhovni način, ampak zakramentalno, da bo vernik imel popoln zaželeni sad od presvete daritve.“

Tako je mislil in tako je utemeljeval svoje prepričanje veliki vzgojitelj don Bosko.

Sredstva

Kakšnih sredstev se je torej posluževal v doseg tega cilja? *Spodbujal* je in *olajševal*.

Spodbujal je. Vzbuja je tek po tem nebeškem kruhu. Pa kako? Kolikokrat je svojim gojencem govoril o presveti Evharistiji in jih spodbujal, da bi pristopali čim pogostejše. Spodbujal je z *zgledom*. Izbral je na primer nekaj vzornih gojencev in ustanovil tajno družbico, ki je imela nalogo dobro vplivati na svoje tovariše. Ti so pogosto pristopali, drugi

so jih posnemali in namen je bil dosežen. *S pogovorom od duše do duše*. Ko je spoznal ali slutil, da je ta ali oni njegov gojenec ranjen na duši, mu je tako pri srčno govoril in ga tako nevsiljivo nagovarjal, da je ta res začel pristopati k sv. obhajilu. Pisal je tudi knjižice o presv. zakramentu, sam ali pa tudi njegovi sinovi, ter jih razširjal med svojo mladino in med druge; in še sto drugih sredstev se je poprijel, samo da bi dosegel ta cilj.

Spodbujal je, a silil ni. Glede pobožnosti sploh je imel naš svetnik posebno spoštovanje in obzir do gojenčeve prostosti.

Odločno je zabranil, da bi po vrsti iz klopi hodili k sv. obhajilu. Izkušnja ga je izučila, da je tri četrtine nevrednih sv. obhajil izviralo prav iz te nesrečne navade. Zatorej nikakor ni dopustil, da bi gojenci po vrsti hodili k obhajilni mizi, ampak kadarkoli in odkoderkoli je kdo hotel, tako da se niti ni opazilo, kdo je bil in kdo ni bil pri sv. obhajilu. Pa vendar nikjer niso gojenci tako pogosto pristopali k sv. obhajilu kakor prav pri don Bosku.

Ista navada se je ohranila še doslej po vseh salezijanskih zavodih.

Olajševal je.

Često je spodbujal k pogostnemu sv. obhajilu, toda tudi priliko jim je dal, da so lahko pristopali. Pri vsaki skupni jutranji sv. maši je bil na razpolago ali on sam ali kak drug spovednik, da so si gojenci lahko umirili vest ter tako v milosti božji pristopili k sv. obhajilu. Tako je še sedaj po vseh naših zavodih. Ne samo pred praznikom ali na praznike so spovedniki gojencem na razpolago, ampak vsako jutro vsaj po eden, če ne po več. Tudi med večernimi molitvami ali pri blagoslovu imajo gojenci priliko za sv. spoved. Da vidite, kako se poslužujejo te prilike! Dvigne se iz klopi zdaj ta zdaj drugi in gre k spovednici, kjer si očisti vest. Tako je hotel don Bosko in tudi v tem se kaže njegova prečudno uspešna vzgoja, ki jo je oprl na treh stebrih.

Nadaljnje delovanje v duši je don Bosko prepustil božjemu Učeniku, skritemu v presv. hostiji. Saj vemo, da sv. obhajilo deluje tudi samo po sebi. Prizadevanju prejemajočega se pridruži delovanje zakramenta samega v duši. In res, ko je otrok okusil ta angelski kruh, drugič še zahrepeni po njem. Saj je rečeno, da ima

ta kruh vso sladkost v sebi! Vzbudi se tek in še in še si ga človek zaželi.

In Jezus prav tu mogočno sodeluje z vzgojiteljem in zadeva vzgoje mladine postane kaj preprosta.

Uspehi.

In kakšni so uspehi? Tri naj omenimo!

Predvsem ta, da mladina, ki je v svojih zornih letih prejela Jezusa v presv. zakramentu, ko odraste, ne more tako zlahka biti brez njega. Taki ljudje ob posebnih prilikah, kakor pred večjimi prazniki, ob večjih in značilnejših dogodkih v življenju ali v kakih drugih priložnostih pristopijo k sv. obhajilu.

Tako je don Bosko že petdeset let pred končnim porazom janzenizma iztrebil iz svojih zavodov njegov kvarni vpliv.

Papež Pij X. je napovedal, da bo sv. obhajilo, prejeta v zgodnji mladosti, rodilo svetnike. Njegove besede so se uresničile. Koliko mladih duš je prav po sv. obhajilu postalo v resnici svetniških! Na primer Gvido Fongalanski. Pred njim pa že pred celimi sedemdesetimi leti v don Boskovi šoli Dominik Savio, ki je umrl l. 1857. in ki nam bo njegova podoba kmalu zažarela raz oltar.

Presv. Evharistija rodi poklice. Iz tistih vzgojnih zavodov, kjer gojenci pogosto pristopajo k sv. obhajilu, pride največ duhovniških poklicev, ki se žrtvujejo za bližnjega. Ta samoodločba pa se je rodila najprej iz nežne pobožnosti do presv. Zakramenta, potem je mladim junakom dala pogum, da gredo in se odpovedo vsemu, s čimer jih svet vabi, in se žrtvujejo za blager bližnjega. Mirno lahko rečemo, da je sveto obhajilo korenina, iz katere poganjajo poklici. Don Bosko je s svetim obhajilom sam vzgojil nad 2000 duhovnikov.

Dvoje nam mora stati vedno pred očmi. To, da je Evharistija nujna hrana, ako se krščanska duša hoče vzdržati pri duhovnem življenju, drugo pa to, da je danes Evharistija tem bolj potrebna, ko od vseh strani preže na duhovno življenje zapreke in škodljivi vplivi in jih brez tega mogočnega sredstva ni moč zaježiti.

Cerkev sama nam pri sv. maši pred sv. obhajilom pravi, da je presv. Evharistija „tutamentum mentis et corporis“ — varuhinja duše in telesa in odpomoč proti vsem strastem (ad medelam recipiendam).

V letu Evharistije podvojimo gorečnost za širitev evharistične misli!

Iz naših misijonov

Dva nova salezijanska mučenca

Brali smo žalostno vest, da so Indijanci rodu Čavantes umorili dva salezijanska misijonarja, ki sta jim nesla luč sv. vere.

Na visoki planoti Matto Grossa (Velikega gozda) prebivajo rodovi, o katerih doslej še ni nič znanega svetu. Naši misijonarji so se približali tej visoki planoti in so ob porečju velikih rek, ki se valijo z višavja v doline, zadeli na rod Bororos, s katerimi so se sprijaznili in jih poučujejo v sv. veri. Še dalje v nepreglednih gozdovih pa prebiva drug rod, Čevantes o katerih vedo le toliko, kar so zvedeli od Bororos, da namreč ne puste nikogar nazaj, ki je zašel med nje. Mnogo jih je že odšlo tja gor na visoko planoto, pa se nihče ni še vrnil živ od njih. Reka Rio des Mortes (reka smrti) je privalila v dolino trupla nesrečnih ljudi, ki so poskušali prodreti v te nepregledne gozdove.

Salezijanski misijonarji so se lotili težavnega dela, da se približajo kljub vsakemu

upanju tem divjim narodom in jim prižgo luč Kristusovega evangelija. Tu navajamo zadnje poročilo misijonarja, ki so ga Indijanci Čavantes na grozen način umorili.

Vsa zgodovina sv. Cerkve je popisana s krvjo mučencev za sv. vero. Prvi Mučenec je na prvi strani te zgodovine, saj se je ta z njim začela in kakor v spominško knjigo nam je dal zapisati besede: „Mene so preganjali, pa bodo tudi vas preganjali... veselite se.“

Tudi salezijanska družba ima to veliko čast, da njeni sinovi umirajo po širni zemlji kot mučenci za sveto vero.

Značilno je dejstvo, da so kot mučenci dozoreli prav v letih velikega njenega slavlja. L. 1929. je bil don Bosko proglašen za blaženega. Nepopisno veselje je tedaj navdajalo veliko salezijansko družino, da njen oče in ustanovnik stopa na oltarje. Pa ni minilo devet mesecev, kar pride poročilo iz Kitajske, da sta dva misijonarja, škof Versilja in duhovnik Karavario, padla na polju slave za sv. vero.

Don Bosko vidi v sanjah, bodoče delo svojih sinov.

Še nam zvene odmevi slavlja, ki ga je letos doživel don Bosko v letu svoje kanonizacije in radost, neizmerna radost je navdajala vse, ki spadajo k veliki salezijanski družini, ter vse njene prijatelje; a glej, komaj je minilo pol leta, pa spet padeta dva misijonarja, dva goreča apostola, ki sta tam v divjih šumah Matto Grossa trgala iz satanove oblasti zemljo ped za pedjo. Edina njuna želja je bila na svetu, da spreobrneta divji rod Čevantov, ki so naseljeni po višavju Matto Grossa.

Naslednje pismo umorjenega misijonarja pojasnjuje njuno goreče hrepenenje po dušah in pripravljenost misijonarjev na vsako žrtev za nje.

Zadnje poročilo.

Misijonar Sacilotti takole piše svojemu predstojniku:

„... 28. marca se je vrnil misijonar Fuchs, po rodu Švicar, (ki je tudi umor-

jen). Bil je odsoten cele štiri mesece in je prehodil mnogo krajev ter se poskušal približati divjim rodovom, ki prebivajo ob Rio des Mortes. Pravil mi je, da je našel podrt velik križ, ki ga je bil postavil meseca septembra preteklega leta kakih 300 km od misijonske postaje. Predmeti, ki jih je pustil pod križem za Indijance, so pa izginili. Primerno se nam je zdelo, da se vrne tja eden izmed nas, ki bi postavil novo postajališče, odkoder bi hodil iskat Indijancev.

Z motornim čolnom smo se odpeljali z našim šoferjem, pomočnikom Pellegrinom. Po 40 urni vožnji med divjimi bregovi, poraslimi z najprečudnejšim drevjem, smo prišli do zaliva, ki ga je misijonar Fuchs imenoval „Don Bosko“. Tu reka napravi velik lok in tvori velik zaliv. Med potjo so nas nadlegovali ogromni komarji, ki nama niso dali miru ne podnevi ne ponoči.

Najprej smo preiskali kraj kakih 10 km naokoli, pa nismo našli drugega kakor ostanke nekdanjega bivališča Indijancev. Potem smo zopet postavili križ in smo v par urah zgradili kočico. Čez nekaj dni smo šli zopet pregledovat.

Komaj 500 m smo storili, kar opazimo izhajeno pot iz sredine gozda. Pot je bila dobro začrtana. Tako navadno delajo Indijanci, ki polomijo drevje in vse, kar je na poti, da si napravijo izhajeno stezo in sicer zato, da se ne izgubijo. Obstali smo pred to potjo. Srce nam je močno bilo. Morda mislite, da od strahu? Nikakor! Misijonar ne pozna strahu, ker ve, da je v božjih rokah. Srce nam je bilo od veselja in pričakovanja, da so se sanje morda zdaj le uresničile, da namreč pripeljemo h Kristusu divji rod Čavantes. Goreče smo izmolili nekaj molitev, potem pa smo pogumno stopili na stezo in divji gozd nas je zagnil.

Hodimo in hodimo... Zdaj se je steza razcepila na dve, na tri strani. Gremo po najbolj izhajeni. Poznalo se je še, da ni dolgo, kar so tod hodili divjaki. Pridemo na obširno jaso. Žive duše ni bilo nikjer. Še kakih 10 km gremo naprej. Čeprav je

sonce že zahajalo, je bila vendar vročina neznosna. Bolj kot lakoto smo čutili žejo, še močnejša pa je bila želja in žeja po dušah. Zdajci zagledamo kopico koč, kakor jih stavijo Bororos. Presrečni smo bili. Padli smo na kolena. Tovarišem sem rekel, naj se poskrijejo, sam pa sem šel naprej. Mračilo se je že. Iz gozda se je čulo zavijanje jaguarjev, ki so šli ponoči na lov. Nad nami so krožili ogromni netopirji, to so vampirji.

Pomikal sem se vedno bliže h kočam, v rokah pa sem stiskal rožni venec. Vstopim v prvo kočo — prazna, grem v drugo — prazna, tretja tudi prazna. V vsaki koči so se poznali sledovi ugaslih ognjev, krog njih pa oglodane kosti divjih živali. Še pred par dnevi so morali tu bivati divjaki. Poklical sem tovariše; vsenaokrog smo pregledali, pa nismo nikogar našli. Spustili smo nekaj raket v zrak, da bi opozorili nase, pa je bil ves trud zastonj.

Použili smo par grižljajev, ki kar niso marali dol, nato smo polegli po golih tleh, molili smo ter se priporočili angelu varihu. Tovariši so kmalu zasmrčali, le pred mano je spanec bežal. Ko pa sem zaspal, so se mi začele vrstiti slike pred očmi. Videl sem Indijancev cele trume, ki so bežali pred nami. Klical sem za njimi, rotil jih, češ, počakajte, pošilja nas Jezus k vam. Na presv. Ime pa se mi je zdelo, kakor da je zaokrožil divjaški smeh krog njih usten in odšli so daleč daleč od nas...

Prebudil sem se. Tovariši so še vedno globoko spali; saj so pa tudi bili zmučeni po 15 dnevnem pohodu. Hudo se mi je storilo. Vzel sem rožni venec in začel moliti. Pa kmalu sem spet zaspal in dobro spal do jutra. Opravil sem sv. mašo in napravil nekaj posnetkov. H križu, ki smo ga postavili sredi zapuščene vasi, pa smo natresli darov, posebno takih, ki Indijancem nadvse ugajajo. Vrnili smo se žalostni, da nismo še nič opravili, toda prepričani smo bili, da se kmalu vrnemo z boljšim uspehom. Ob prvem križu smo opazili razmetane kole, kakršne uporabljajo Indijanci za izdelavo posebnih čolnov, v katerih se prepeljavajo čez reko. Čisto sveži sledovi bosih nog so bili še tu. Indijanci so se gotovo razbežali po gozdu, ko so zapazili naš prihod. Tako me je mikalo, da bi bil tu ostal, toda pomočniku Pellegrinu so se rane spet odprle, sam pa sem tudi čutil mrzlico, ki mi je gomazela po hrbtu, zato smo se morali vrniti v našo postojanko „Sv. Terezike“...

Indijanec iz Velikega gozda (Matto Grosso).

Pomočnik Pellegrino je umrl, tudi g. Sacilotti je nevarno obolel, toda začel je okrevati in je dejal, da pojde spet na težavno pot, ker mora pridobiti oni nesrečni rod za Kristusa.

Šel je, pa se ni več vrnil. Tisti, katerim je nesel luč sv. vere, so mu upihnili lučko življenja. Umrl je kot mučenik s svojim tovarišem Fuchsom. Ko sta umirala, sta gotovo bila prepričana, da bo iz njune krvi vzkliklo novo življenje tem nesrečnim Indijancem, življenje, ki ga zaneti sv. Kristusova vera.

Strašna vest

23. novembra je dobil iz misijona vrhovni predstojnik tole brzojavno poročilo: „Čavantes uničili misijon in ubili Sacilottija in Fuchsa.“

Zgodilo se je takole, kakor pravi pismo, prineseno iz Amerike po zračni pošti:

Prvič v civilni obleki.

Našima dvema misijonarjema sta se javila dva neznana Indijanca, češ, da sta Čavantes. Misijonarja naj gresta h kacicu na razgovor. Naša misijonarja sta dvignila oči in roke k Bogu v prisrčni zahvali, češ, vendar po tako dolgem trudu zaželeni uspeh. Odšla sta v spremstvu dveh Indijancev in treh tovarišev na motorni čoln, ki jih je odpeljal po reki na določeni kraj Barcira St. Isidoro. Poslanika sta ukazala, naj pristanemo. Preden so stopili v *mato* (gozd), sta misijonarja hotela vzeti s sabo tudi svoje tri spremljevalce, toda Indijanca sta se odločno uprla. Spremljevalci so morali počakati, odšla sta sama misijonarja. Ti pripovedujejo, da so po pičli pol uri zaslišali značilno vpitje divjakov ter obenem klicanje na pomoč. Prihiteli so z orožjem, toda žal, prepozno. Mučenca sta ležala vznak na tleh, s prekrizanimi rokami na prsih, z razbito glavo, raz kate so jima potegnili kožo. O Indijancih ni bilo nobenega sledu več. — Bila je zaseda, izdajstvo.

Toliko v naglici v pismu, podrobna po-

ročila bodo še sledila. Misijonarja sta mrtva, pa to ni poraz, to je šele prva sijajna zmaga Kristusova v tem divjem kraju. Saj je bilo vedno tako že v prvih časih krščanstva in je še danes, kakor je rekel Tertulijan, da je kri mučencev seme kristjanov.

Assam - Indija

Misijonsko pokrajino v Assamu v Indiji, kjer je deloval tudi naš prerano umrl misijonar Karel Mlekuš, je le-tam poleti zadela huda neizgoda. Zavaljo neprestanih nalivov so pritoki Bramaputre grozotno narasli in poplavlili celo deželo Nowgong, ki je ena sama velika ravnina, obsejana z rižem, le tu pa tam raste kak palmov gozdič. Pretresljivi prizori so se dogajali. Cele družine, ki so iskale rešitve na palmah, so potonile v kalnih valovih razbesnelih voda. Ljudje so bili čisto iz sebe, vsak se je poskušal rešiti, kakor se je mogel. Na nekem splavu so videli na enem koncu gručo ljudi, na drugem velikega tigra; vsi so bili prestrašeni, ljudje in žival. Vsega skupaj je povodenj terjala nad 600 žrtev, med katerimi, hvala Bogu, ni bilo nobenega katoličana. Pač pa je uničena cerkev, šola in vse njihove hiše.

Kljub temu misijonarji upajo, da jih Jezus ne bo zapustil. Njih delo prav lepo napreduje. V dveh letih se je število domačih katoličanov početverilo, od 2.500 je zraslo na 9.800. Zdaj je tu zlata ura. Božja milost je omehčala srca. „Oh, koliko bi lahko naredili, ko bi imeli več duhovnikov, več katehistov in tudi več gmočnih sredstev.“ Tako zaključuje svoje poročilo ondotni misijonar.

Pisma misijonarjev

Magallanes, Južna Amerika, 25. IX. 1934.

Cenjeni gospod urednik!

Oprostite mojemu dolgotrajnemu molku, imam namreč mnogo dela! Ko nam boste poslali svežih moči iz daljne Jugoslavije, vam bom laže odgovarjal; nam je še namreč brezposelnost neznan.

V dneh od 13. do 16. septembra smo obhajali tukaj majhen a ljubek Evharistični kongres. Res se daleč ne da primerjati s kongresom v Buenos Aires-u, vendar pomenja popolno zmago Kristusa Kralja

Skupina salezijanskih misijonarjev, ki so odšli v letu don Boskove kanonizacije v misijone.

nad nami „Magaljanci“. Naši jugoslovanski izseljenci in bivši salezijanski gojenci imajo največ zaslug, da je vsa stvar tako zadovoljivo uspela. Bivši gojenci so priredili tri seje; središče vseh razprav je bil Jezus v presv. Zakramentu. Pri slovesni polnočnici je par sto možakarjev in fantov prejelo Kruh življenja. Drugo jutro, bila je nedelja, je pristopila nebrojna množica žena, deklet in šolske mladine h Gospodovi mizi.

Središče svečanosti pa je bila kot povsod procesija z Najsvetejšim. Vsemogočni je šel po naših ulicah deleč ljubezen, upanje in mir vsem, ki ga iščejo. K nebu so plaval klici navdušenih trum: „Živel Kristus Kralj!“ Procesije se je udeležilo do 15.000 oseb; res izredno število za Magallanes, ki šteje 25.000 prebivalcev. Vidni so bili sadovi kongresa. V cerkev so prišli celo ljudje, ki jo vse leto gledajo samo odzunaj. Jezus je s svojo ljubeznijo res vse pritegnil.

Malo dni pozneje pa smo zopet obhajali lepo svečanost, ki pa tudi ni bila zasebnega značaja. Vam vsem poznani ljubeznivi gospod Malič Jožef je zapel svojo srebrno sv. mašo. Torej že 25 let duhovniškega dela! In sedaj tukaj že šest

let plodonosno vodi župnijo Porvenir, ki je glavna naselbina Ognjene zemlje. Tolaži ga zlasti to, da tvorijo večino župljanov pristni Jugoslovani, ki ga zelo ljubijo. Ima pa tudi mnogo drugih prijateljev.

Komaj so po ovinkih zvedeli, da se bliža jubilejni dan, brž so se sešli na pobudo g. inspektorja Alibertija in sklenili, da ta dan kar najslovesneje proslave. Izvrstno je govoril dragemu slavljenču g. Lernasconi, ki slovi kot najboljši pridigar mesta Magallanes. Vsa župnija in mnogo drugih prijateljev se je zbralo v cerkvi, da bi molili za slavljenca. Popoldne je lepo uspela tudi akademija v gledališču; bila je izredno pestro sestavljena.

Posebno se je postavila s svojimi točkami Zveza jugoslovanskih družinskih očetov. V svojih globoko zasnovanih in občutenih govorih so vsi povdarjali požrtvovalnost in očetovsko ljubezen slavljenca.

Seveda se dobri gospod župnik Malič ni mogel vzdržati solz ob tolikih izrazih ljubezni in hvaležnosti. Gotovo se strinjate z nami vsi prijatelji tam daleč v domovini in želíte z nami g. jubilantu, da mu zasije dan njegove zlate, biserne in železne sv. maše!

Misijonar Trampuž Bogomil nam sporoča v zadnjem pismu, da mu je božja previdnost po predstojnikih odločila novo misijonsko postojanko v Mendezu. Tu ga čaka delo združeno s premnogimi težavami. Straši ga zelo vroče podnebje v tem kraju: v senci 38 C. Lotiti se mora dušnega pastirstva med zelo slabim ljudstvom: med pijanci, morilci in podobnimi nesrečneži. Vsak najmanjši dar za njegov misijon, pravi, bo sprejel s solzami v očeh, videč v teh predmetih ljubezen svojih dragih sobratov in rojakov.

Prečastiti gospod urednik!

Da ugodim želji mnogih naših sotrudnic in čč. gg. salezijancev, Vam pošiljam par vrstic s prošnjo, da jih blagovolite priobčiti v Vestniku.

V letu don Boskove kanonizacije tudi Hčere Marije Pomočnice nočejo zaostati za salezijanci. Kakor so oni v dokaz hvaležnosti sv. Očetu, ki je proglasil za svetnika našega don Boska, pomnožili število misijonarjev, tako smo storile tudi mi; saj je letos odpotovalo v misijone nad 100 misijonark iz družbe Hčera Marije Pomočnice, med njimi tudi 4 slovenke: č. sestra Angela Medvešek iz Gorice v Venezuelo, č. s. Kristina Knez iz Boštanja v Equator, č. s. Marija Stajanko iz Razkrižja na Angleško in jaz v Brazilijo. 30. avgusta nas je bilo 33 misijonark odločenih v Brazilijo sprejetih v avdijenco pri sv. Očetu v Castel Gandolfo, v gradu, kjer je sv. Oče

preživljal svoje letošnje počitnice. Z očetovsko ljubeznijo je sv. Oče blagoslovil nas in vse naše misijonsko delovanje. 1. sept. smo se vkrcale v Neaplju, kjer sem prebila par ur v družbi požrtvovalne Hčerke Marije Pom. č. s. Marije Kmetič. Po 14 dnevni vožnji smo dospele v našo misijonsko pokrajino. Za zdaj smo se ustavile v mestu São Paulo, da se naučimo jezika ter se privadimo podnebju in običajem. Tukaj bo skoraj konec šolskega pouka in se bodo pričele poletne počitnice. Dnevi so nekoliko deževni in topli. Pravijo, da je pomlad: trta je pravkar pognala prvo listje in pred vsako hišo vidimo na novo skopane gredice. Vrtnice so v najlepšem cvetju in tudi lilije bodo odprle svoje čaše. Druge cvetlice pa so vse amerikanske, ki jim še imena ne vem. Razlika v času je približno za 4 ure: ko je za nas zajutrek, vi že sedite pri opoldanskem obedu. V São Paulo je največ evropejcev, posebno Italijanov. Je pa tudi veliko Francozov, Jugoslovanov, Poljakov in črncev iz Afrike, ki jih uporabljajo posebno za težka dela. Družine, pravijo, so večinoma katoliške. Dnevno šolo v našem zavodu Hčera Marije Pomočnice obiskuje 800 učenk: od teh je 300 notranjih gojenk in 500 zunanjih iz boljših mestnih družin; poleg teh pa vzdržujemo še brezplačno 44 sirot. Dela obilo! Bog daj še veliko število požrtvovalnih delavk Gospodovih!

Pozdravljam Vas vdana v Jezusu in M.

s. Julijana Špur,
salez. misijonarka.

Po salezijanskem svetu

Don Bosko v sveti deželi

Don Boskova kanonizacija je tudi v sveti deželi našla mogočen odmev. Posebne slovesnosti so se vršile v Jeruzalemu od 24. do 27. maja. Vse, kar je katoliškega, se je zbralo tiste dni krog katoliške stolnice. Tridnevnik je bila nad vse slovesna, zlasti pa zadnji dan, praznik sam. Vsako jutro je bila slovesna sv. maša, zvečer pa nagovor in litanije z blagoslovom. Govorilo se je v štirih jezikih: francoskem, angleškem, italijanskem in arabskem. Nagovor v arabščini je imel salezijanec.

Del sporeda je bilo tudi skupno sveto

obhajilo vseh učencev katoliških šol. Mor-da še Jeruzalem ni videl toliko mladine skupaj pri obhajilni mizi! In to je bilo najlepše izmed vsega sporeda.

Po popoldanski pobožnosti je bila proslava don Boska v dvorani. Tudi tu se je govorilo v štirih jezikih o velikem našem očetu. Udeležili so se je konzuli vseh katoliških narodov, kar jih ima zastopnike v Palestini; tudi vse civilne oblasti: angleške, italijanske in arabske.

V odboru za to slovesnost, da svetovno mesto Jeruzalem izkaže velikemu dobrotniku človeštva don Bosku čast in občudovanje, je bil v malem zastopan ves svet. Zanimiv je bil govor načelnika glav-

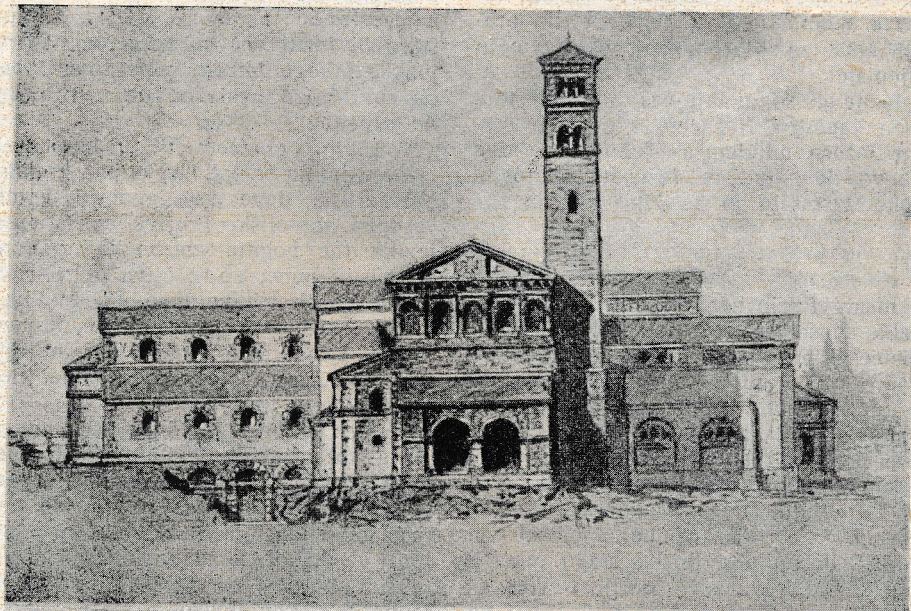
nega mesta Egipta. Razodel je skrivnost, zakaj se je don Boskovo ime in njegovo delo tako mogočno in tako hitro razširilo po vsem svetu. Dejal je, da je vsa skrivnost v njegovi junaški požrtvovalnosti in velikodušnosti, v heroizmu. Vedno poslušen glasu božje milosti in njenim navdihom, je prav s to milostjo dosegel toliko, da vzbuja občudovanje vsepovsod.

Po slovesni akademiji so salezijanski gojenci in gojenke priredili telovadni nastop, ki je pokazal v lepi luči smisel salezijanskega dela za moderno vzgojo.

Salezijanci v Palestini

Pri tej priložnosti je primerno, da podamo vsaj v kratkih črticah zgodovino početka in razvoja salezijanskega dela v sveti zemlji.

L. 1878. je prišel k don Bosku iz Palestine kanonik Belloni, ki ga je prosil, naj ga sprejme v salezijansko družbo. Obenem pa je tudi hotel izročiti salezijancem sirotišnico, ki jo je sam ustanovil v Betlehemu. Zaenkrat ni bilo mogoče radi pomanjkanja osebja. Saj je don

Cerkev sv. Štefana, prvega mučenika - Kafar Gamala (Palestina).

Vsa ta slovesnost je imela namen, da pokaže v Zveličarjevi domovini našega sv. Očeta in seznani s salezijanskim delovanjem v blager in v zveličanje duš. Cerkevne in civilne oblasti, kakor tudi prebivalstvo, je pokazalo toliko razumevanja, da je slovesnot gotovo dosegla svoj cilj. Seznanili smo don Boska s širokimi plastmi, zlasti s podobnicami našega svetnika, s svetinjcami, z lističi, kjer je bilo na kratko opisano don Boskovo življenje in delovanje; poleg tega pa smo izdali tudi precej obširno spomenico o don Bosku v arabskem jeziku, kar je bilo nekaj novega, zato so tako močno segli po njej. Upamo, da bo naš veliki Oče in priprošnjik izprosil obilno žetev, kar so zasejali njegovi sinovi.

Bosko pred kratkim poslal svoje najboljše v misijone. Šele don Boskov naslednik Mihael Rua je željo izpolnil. Zdaj se je v sirotišču začelo naglo razvijati novo življenje. Čedalje več sirot je prihajalo v osnovne in strokovne šole, ki cveto še zdaj.

Posebno pa se je razvila poljedeljska šola v Bejtgemal. Polje obsega nad 560 hektarov. Pridelujejo pa žito, olje in vino. Tu imajo tudi meteorološko opazovalnico in lekarno, ki brezplačno daje Arabcem zdravila. Zavod je posebno še varih groba svetega Štefana, prvega mučenca.

— Tretja salezijanska naselbina je Kremizan, kjer je vzgojevališče naraščaja za delo v sveti zemlji. Leži na gorskem grebenu, čisto v zatišju v deviški prirodi. Zadnja salezijanska naselbina pa je v

Hajfa, kamor se je preselila iz Jafe. Ta šola ima z učenci nadaljevalnih šol skupaj 400 učencev.

Poleg salezijancev pa delujejo v sveti deželi tudi naše sestre, Hčere Marije Pomočnice. Njih prvo delo je bilo, da so pomagale pri vzdrževanju salezijanskih zavodov v kuhinji, perišnici itd. Polagoma pa so se osamosvojile in so se naselile v Jeruzalemu in ustanovile osnovno šolo. Ta se je hitro razvijala in danes šteje že 250 učenk v otroškem vrtcu, v osnovni šoli, dopolnilne tečaje v angleškem, arabskem in francoskem jeziku; tečaje za šivanje in vezenje, nedeljski oratorij, šola za glasbo, za slikarstvo in strojepisje.

Salezijanci so zadnji čas posavili tudi krasen zavod v Nazaretu s prelepo cerkvijo Jezusa mladeniča. Tako se je don Boskovo delo tudi v Jezusovi domovini krepko zastavilo in se lepo razvija.

Damask

V mestu Pavlovega spreobrnjenja so se naselile naše sestre, Hčere Marije Pomočnice. Kjerkoli pa je kak don Boskov zavod, povsod so obhajali slovesen spomin ob njegovi kanonizaciji.

Tako je tudi Damask počastil našega Očeta. Udeležili so se slovesnosti svetne in cerkvene oblasti. V treh jezikih so proslavljali don Boska, med temi tudi v arabskem. „Slavili me bodo odslej vsi narodi“, bi bil don Bosko lahko rekel s svojo veliko Pomočnico Marijo Devico.

Popoldne so sestre z gojenkami na dvorišču priredile lepo uspelo akademijo, ob kateri je občinstvo pokazalo mnogo navdušenja za novega svetnika in za njegovo delo na starem vzhodu. Don Boskova slava se je razširila že po vsem svetu

Salezijanci v Berlinu

Novi škof v Berlinu Msg. Bares je poklical don Boskove sinove v Berlin, da prevzamejo eno izmed zavetišč glavnega mesta. Kakor se zdi, namerava še druga zavetišča poveriti salezijancem, da se zavzamejo za to nesrečno nemško mladino, ki je zlasti danes tako silno ogrožena.

Don Boskova proslava v Myakonojo (na Japonskem). Myiakonojo je misijonski kraj, ki je poverjen salezijanskim misijonarjem. Spreobrnjenja v tem kraju zadovoljivo napredujejo. Doslej je sicer šele

30 Kristusovih ovčic, a veliko upanje je, da bodo te pripeljale druge svoje sestre v Kristusovo stajo.

Ta peščica gorečih kristjanov je sklenila, da proslavi svetnika don Boska. Revni so, pa vendar so se opogumili. Lepo so ozaljšali kapelico, kjer je gospod Cimatti, predstojnik salezijanskih misijonov na Kitajskem, opravil slovesno sveto mašo. Naši gojenci iz malega semenišča v Myiazaki so pri slovesnosti izvajali pevske točke kakor tudi pri akademiji, ki so jo priredili popoldne v neki dvorani v mestu. Izobraženi laik g. Sato, doktor modroslovja, je govoril o don Bosku.

Ko bi imeli več sredstev, bi naš misijon še mnogo hitreje napredoval, vendar pa smo Bogu hvaležni, da nam pomaga do uspehov.

V **Tokiju**, glavnem mestu Japonske, so meseca junija salezijanci odprli knjigarno. V njej se dobe vsi japonski katoliški časopisi, katoliške knjige v japonskem jeziku ter bogata zbirka knjig v vseh jezikih. Japonci so v čitivu zelo izbirčni, starih „špehov“ ne trpe. Prodajalna sama je okusno urejena; zdi se, kakor da je bolj čitalnica kot pa prodajalna. Malokdo gre mimo izloženega okna, ne da bi kaj kupil.

Meseca oktobra je bila v **Neapolju** razstava kolonijalnih umetnin. Pridružila se ji je tudi misijonska razstava. Organizacija te misijonske razstave je bila poverjena salezijancu. Obiskali so to razstavo tudi visoki dostojanstveniki.

Tudi **New-York**, največje mesto na svetu, je počastil don Boska in sicer v stolnici; eden izmed najznamenitejših govornikov je z besedo proslavljal velikega svetnika.

Irska. Predsednik Irske republike de Valera je obiskal salezijanske poljedelske šole, o katerih se je kot o pomembni socialni napravi zelo pohvalno izrazil.

Koliko je salezijanskih sotrudnikov po svetu? Ob don Boskovi smrti jih je bilo 80.000, danes jih je že pol milijona.

Na Angleškem živi v Burnemout neka plemenita dama, ki si šteje v čast, da je videla in govorila z don Boskom. Zdaj ji je že 87 let. Pred petdesetimi leti je potovala s sorodniki v Rim skozi Turin. Tam so obiskali don Boska. Don Bosko jim je ves zavod razkazal. Ko so šli čez dvorišče, so dečki pritekli in don Bosku poljubili roko. Gospa Fox, ki je bila v družbi s to damo, je slišala, da ima don Bosko gojenca, ki je baje pravi svetnik.

Želela je videti ga in je prošila don Boska naj bi ga jim predstavil. Omenjena dama zatrjuje, da še nikoli ni videla tako rajsko lepega izraza na obličju. Ko je dečko odšel, bil je Dominik Savio, je don Bosko dejal: „Kako je Bog dober! Včasih mi pošilja v tolažbo take anjele v zavod, kakor je ta.“ Dama je vprašala don Boska, ali ima še kaj takih gojencev; pa je don Bosko odvrnil: „Gotovo več, kakor bi si kdo mislil.“

Gostje so pokleknili, don Bosko pa jih je blagoslovil.

Mehika. Skoraj neverjetno se zdi, da je v tem kraju, kjer tako preganjajo katoliško cerkev, don Bosko doživel tako slavje. Organizirali so praznik bivši gojenci. V stolnici je nadškof Mehike, glavnega mesta, daroval slovesno sveto mašo. Naval v stolnico je bil tak, da vsi verniki niso mogli vanjo. En dan tridnevničke je bil določen tudi za mladino, ki je proslavljala svojega prijatelja. Pri popoldanski akademiji se je zbrala velika množica gostov.

Nadejamo se, da bo don Bosko izprošil temu tako nesrečnemu kraju mir in Cerkvi svobodo; saj je prebivalstvo vse dežele katoliško in katoliško tudi hoče ostati kljub vsem napadom peklenskih sil.

Buenos Aires. To mesto je za Turinom najlepše proslavilo don Boska, saj mu je hvaležno, da je pred 60 leti poslal tjakaj svoje sinove. Argentina je bila prva deležna blagoslovljenega dela salezijancev, ki so šli med poganke narode Patagonije, da so jih pridobili za Kristusa.

Pred evharističnim tednom so priredili slovesno tridnevnico. Obravnavali so v treh večerih tale tri vprašanja: Važnost pobožnosti presv. Evharistije v salezijanski ascetiki. — Evharistija in socialno apostolstvo. — Evharistično življenje podlaga katoliški akciji.

Ob zaključku evharističnega kongresa se je zbralo pri obhajilni mizi nad tisoč bivših salezijanskih gojencev, ki so prepevali evharističnemu Kraju ter prisegali zvestobo skriteму Bogu.

Čast bivšim gojencem Argentine, ki so dali zgled vsem svojim tovarišem po širnem svetu, zgled pobožnosti, delavnosti in organizacije. Bivši salezijanski gojenci so organizirali za kongres zlasti mladino. 12.000 mladih src se je poklonilo evharističnemu Kraju po njihovi zaslugi.

Tridnevnička k don Boskovi proslavi je bila nadvse slovesna. V stolnici so trije slavni govorniki: en dominikanec, en je-

zuit in en salezijanec proslavljali velikega svetnika, širitelja evharistične misli. Ljudstvo se je v ogromnem številu udeležilo proslave. Bilo je brez pretiravanja navzočih pri zaključni procesiji okoli 125.000 ljudi. Procesija se je vila po ulicah mesta Buenos Aires in je v dolžini merila nad 6 kilometrov. Ko se je začetek procesije po dveh urah in pol vrnil, so zadnje skupine šele zapuščale cerkev.

Neki sloveči politik je dejal, da je že marsikdaj videl obhode, toda še nikdar ne takega kot je bil ta.

† **Kardinal Peter Gasparri**, zaščitnik Salezijanske družbe. Sredi novembra je v Rimu nenadoma umrl 82 letni kardinal Peter Gasparri. Bil je eden izmed najpomembnejših osebnosti katoliške Cerkve v zadnjih treh desetletjih. Najvažnejše njegovo delo je gotovo sestava in uredba Cerkvenega zakonika, sad njegovega petnajstletnega truda. Pokojni kardinal pa ni bil samo učenjak, ampak tudi velik politik, saj je bil skoraj 20 let papežev državni tajnik; venec njegovega političnega prizadevanja je lateranska pogodba, ki je spravila Italijo s papežem in ustvarila Vatikansko državo. — Posebno drag pa je bil veliki pokojnik salezijancem. Saj je 20 let zastopal našo družbo pri sv. stolici. Bil je velik ljubitelj in častitelj don Boska, s katerim se je seznanil v Parizu. Tudi njegove kanonizacije se je udeležil prav dejavno. Ohranili ga bomo v najlepšem spominu.

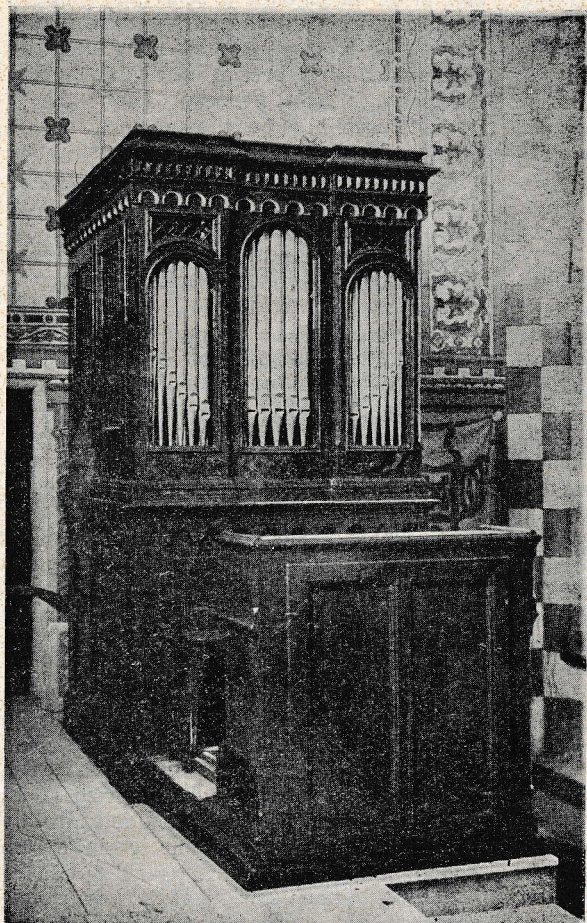
Zveza bivših gojencev

Zveza bivših gojencev in oratorijancev je imela na Rakovniku dne 2. decembra svoj redni letni občni zbor. Vršil se je ob dobri udeležbi po sveti maši, ki jo je daroval vlč. gospod Al. Val. Kovačič. Na zborovanju se je govorilo o raznih tekočih zadevah Zveze ter je bilo sprejetih več dobrih predlogov za uspešno delovanje v naslednjem letu.

Šlo nam je mnogo za to, kako naj se poživiti stik s tistimi bivšimi gojenci, ki danes še niso pri nas včlanjeni. V tem pogledu je bilo storjenih več koristnih sklepov.

Med drugim se je ustanovil tudi karitativni odsek. Program je sledeči:

1. Vsak bivši naj z dejanjem pokaže ljubezen do ubožnih bivših gojencev, in sicer s tem, da vsak po svojih močeh skrbi za njihove družine, bolne člane, za vdove in sirote, zlasti še za zapuščene otroke, po-

Orgle v cerkvi Marije Pomočnice na Rakovniku.

sreduje naj brezposelnim delo in se sploh zavzema za duhovni in telesni blager bednih in pomoči potrebnih.

2. Netiti v članih ljubezen do Boga, Marije Pomočnice kristjanov, sv. Janeza Boska in do bližnjega.

Da bo naše delovanje uspešno, se moramo natančneje pogovoriti, zato se vabijo

vsi bivši gojenci in oratorijanci na razgovor, ki bo v torek dne 15. januarja 1935. ob osmi uri zvečer na Rakovniku. Zlasti se vabijo tisti člani, ki so se prijavili h karitativnemu odseku. Da bo razgovor plodonosnejši, prosimo za čim obilnejšo udeležbo. Člani pa, ki bi ne utegnili na ta razgovor, se naprošajo, da po dopisnici sporoče gospodu ravnatelju dr. Volčiču, da hočejo postati ali

- a) delavni člani,
- b) podporni člani,
- c) dobrotniki.

Delavni član more postati vsak bivši gojenec, ki je voljan dejanski sodelovati. Prispevek, ki ga podporni člani plačajo mesečno, je 3 ali 5 dinarjev. — Dobrotniki so tisti, ki podpirajo karitativni odsek na kakršenkoli način.

Po končanem zborovanju smo se slikali vsi udeleženci, nato pa je bilo skupno kosilo z gg. predstojniki. Poslala se je tudi vdanostna brzojavka Nj. Vel. kralju Petru II.

Ta dan so nam spet oživeli spomini na nekdanje srečne dni, ko so nas naši dobri predstojniki napeljevali na pot v življenje.

Prosimo vse bivše gojence, ki nam še do danes niso prijavili svojega vstopa v „Zvezo“, da to čimprej store, pismeno ali ustno. Člana-rina znaša letno Din 25.—

Delujmo vsi na to, da postane naša „Zveza“ močna, kakršno je želel naš oče sv. Janez Bosko, in jo želijo tudi naši sedanji predstojniki.

Naša priloga - življenje sv. Janeza Boska

V par letih boste imeli prelepo knjigo skoraj zastonj. Posameznih pol naknadno ne bo mogoče dobiti. Zato vse prejemnike Salezi-janskega Vestnika najvljudneje opozarjamo, da skrbno spravljajo in marljivo pazijo na vsako polo sproti.

Za cerkev sv. Terezike na Kodeljevem

Zbirka za cerkev svete Terezike na Kodeljevem raste, počasi sicer, toda raste kljub denarni krizi. Zdi se, da sv. Terezika sama podžiga srca, da se ne boje žrtev. Sv. Terezika želi, da zgradimo v njeno čast cerkev, kjer bo s posebno radodarnostjo trosila na svoje častilce in častilke nebeške cvetke. Skrbimo, da čimprej ustrezemo njeni želji.

Zopet za nekaj kubičnih metrov

Spet se je odzvalo lepo število gorečih častilcev in častilk Male Cvetke ter ji poklonilo za kubični meter zidu (300 Din). Ti so od 15. oktobra do 15. decembra naslednji: Butala Ana (Din 370) — Stresen M. (Din 900) — Lencova Kat. — Vidmar Metka (Din 345) — Stimac Jurij — Jurša Marija — Albreht Lovro (Din 316) — Kavčič Andrej — Caš Martin — Kramar Marija — Bevc Terezija (D. 430) — Palčič Marjeta (D. 322) — Sever Helena — Strahovnik Marija — Terstenjak Marija — Gmajnič Anica — Gregorčič Marija — Gabruč Uršula — Šelch Frančiška (D. 500) — A. Sch. — Zorko Ana (D. 500) — Knavs Antonija (D. 410) — H. F. — Rehar Balbina — Neimenovana (D. 328) — Turin Marija (D. 426) — Širca Marija (D. 327) — Petkovšek Ivana — Orehovec (D. 365).

Za vse smo hvaležni.

Dragi Salezijanci!

Sprejmite ta 10kronski zlatnik za mašno posodo v cerkvi svete Male Terezike na Kodeljevem. Naj mi ona izprosi pri Detetu Jezusu ozdravljenje moje bolne desne noge.

Vam vdani

F. R. A. G.

Dne 22. 12. 1934.

Tudi hranilne knjižice dobrodošle.

Ne manjka takih, ki bi radi poklonili za kubičen meter zidu in tudi za več, pa imajo denar v hranilnici in ga ne morejo dvigniti. V takem slučaju lahko zadoste svoji želji s tem, da darujejo hranilno knjižico. Tako je storilo doslej že več oseb. Med zadnjimi g. M. J. iz Žreč, ki piše: „Pošljem priloženo hranilno knjižico v znesku 1000 Din (z obrestmi 1150) za cerkev sv. Male Cvetke. Vesela sem, da zamorem prispevati to malenkost za božjo čast.“

Naj sv. Terezika poišče še mnogo tej dobrotnici enakih duš!

Tudi sestra sv. Terezike za en

kubičen meter zidu.

Predstojnica karmelskega samostana v Lisieuxu, častita mati Agnes, krvna sestra sv. Male Cvetke, je z velikim zadovoljstvom sprejela vest, da zbiramo za prvo cerkev v Jugoslaviji v čast njeni krvni sestri in je prostovoljno poslala za en kubični meter zidu ter obljubila, da bo s svojimi sosestrami molila za srečno dovršitev cerkve ter za vse dobrotnike in dobrotnice te cerkve. Najbrž se še ni zgodilo, kar pomni zgodovina, da bi sestra darovala za cerkev v čast svoji krvni sestri.

Sv. Mala Cvetka naj posluša prošnje in želje dobrotnikov in dobrotnic te cerkve in naj jih podžiga, da bodo marljivo delovali ter naj poišče mnogo novih dobrotnikov in dobrotnic!

Vsem blagim dobrotnikom in dobrotnicam želimo prav srečno novo leto 1935. s toplo prošnjo, da bi tudi v novem letu delovali s tisto gorečnostjo kakor v minulem.

Nekaj za mladeniče in za mladenke

Ali poznate Jezusa Mladeniča?

Ali veste, da ima na svetu deset tisoč vrstnikov in vrstnic, ki ga poznajo in z njim gredo skozi življenje?

Kako vesela in lepa in dobra tovarišija!

Zakaj niste tudi vi med njimi?

Zakaj se ne vpišete v družbo vrstnikov Jezusa Mladeniča?

Naročite knjižico „Jezus Mladenič“ pa boste spoznali in vzljubili mladega nebeškega Prijatelja.

Za fante in za dekleta od 14. leta naprej!

Nič težkega in nič starega: vse sveže in vse polno prekipenjavega življenja. Pa še polno duhovnih dobrot.

Vsi v vrste! Vsi v Jezusove vrste!

Kdor želi kratek pravilnik, naj pošlje naslov in ga bo dobil. Kdor želi poleg pravilnika še knjižico, naj pridene v znamkah 2.50 Din.

Nekaj za može in za žene

Ena izmed najlepših postav v zgodovini naše vere je mladi mučenik Štefan. Sveto pismo ga slika z besedami, ki zvene v samem navdušenju in občudovanju. Njegov nastop je bil poln mladeniške samozvesti, še bolj pa je bil poln milosti in moči od zgoraj. Nihče se mu ni mogel ustavljati.

Najlepša poteza v njegovem mladosti in svetosti polnem življenju pa je bila, ko je njim, ki so ga kamenjali, odgovoril s popolnim, iz dna duše kipečim odpuščanjem: „In pokleknil je in z močnim glasom zaklical: Gospod, ne prištevaj jim tega greha. To rekši je v Gospodu zaspal.“

Prvotni grob sv. Štefana so pred kratkim odkrili; don Bosko ima sedaj svoj zavod ondi. Kraj se imenuje Kafar-Gamala in je blizu Jeruzalema. Na tem mestu žele sezidati krasno cerkev (glej stran 13). Iz tega središča žele razširiti po vsem svetu „Družbo sv. Štefana“.

Namen družbe je, širiti med krščanskim ljudstvom natančno spolnjevanje zapovedi bratske ljubezni tudi do sovražnikov. —

V zavodu, ki stoji ob grobu sv. Štefana, se vzgajajo dečki katoliške, pravoslavne in muslimanske vere. Njihove molitve in njihova dobra dela gredo k Bogu za ude družbe sv. Štefana. Na dan sv. Štefana (26. dec.), na dan njegove osmine (2. jan.), na dan najdenja sv. Štefana (3. avg.) in vsakega 26. v mesecu se daruje ondi skupna sv. maša za vse ude. Dne četrtega avgusta pa slovesno mrtvaško opravilo za vse pokojne ude. — Sv. oče je podelil popolne odpustke za vse dni v osmini sv. Štefana (od 26. dec. do 2. jan.), za dan 3. avg. in za vsak 26. dan v mesecu. Odpustek 500 dni vselej, kadar kdo zmoli besede: „Odpusti nam naše dolge, kakor tudi mi odpuščamo svojim dolžnikom.“

Kdor želi biti vpisan, naj pošlje ime na naslov: Delo sv. Štefana, Rakovnik, Ljubljana. Priloži naj kak milodar po svojih močeh. Darove bomo poslali v Palestino. Članom bomo poslali podobico z navodilom. V kratkem bomo izdali tudi knjižico o sv. Štefanu in o krščanskem odpuščanju.

Pazite na nabiralce in nabiralke

Ker so se dogajale prave prevare in tatvine, je cerkvena oblast opozorila na nevarnost, katera preti od strani nepoblaščenih nabiralcev in nabiralk.

Tudi mi opozarjamo naše sotrudnike in sotrudnice, naj bodo previdni, kadar od svoje revščine kaj dajo don Bosku in njegovemu delu na Slovenskem. Nepoznamim osebam naj ne zaupajo in naj jim nobene prispevka ne izročajo. Jasno pa je, da smejo tudi od nepoznanih kaj kupiti, n. pr. kako našo knjižico, razglednico ali podobico; tu je goljufija skoro nemogoča, ker so cene itak natisnjene na knjižicah ali objavljene v Vestniku.

Znanim osebam pa le še mirno naprej izročajte svoje prispevke. Salezijanska družba nima posestev in živi od mlačine: zavoljo tega ima od svete stolice priznano pravico, da brez posebnih dovoljenj, ob samem dovoljenju salezijanskih predstojnikov, nabira prostovoljne prispevke

po škofijah, kjer so salezijanski zavodi.

Tudi za sv. maše in za ustanovne (večne) maše smete še nadalje pošiljati na Rakovnik ali v druge salezijanske zavode. Smete še nadalje prispevati za zbirke, ki imajo namen, da podpirajo vzgojo duhovniškega naraščaja po naših zavodih. Edino pravilo vam bodi, da, če ne morete poslati osebno in naravnost, darov ne zaupate nepoznamim ali nezanesljivim osebam. Posebno pazite, kadar dajete za sv. maše, da po neprevidnosti ne izgubite sadu dragocene daritve, ki ste zanjo žrtvovali svoj prispevek.

Sicer pa veljaj danes še bolj kot prej vam in vašim sledeče bodrilo: Časi so hudi za vse, tudi za redovne zavode. Ne zapustite don Boska in don Bosko ne bo zapustil vas. Saj ste sotrudniki, saj spadate k salezijanski družini in ste deležni njenih skrbi a tudi njenega uspeha in njenega zasluženja.

PRAZNIK SV. FRANČIŠKA SALEŠKEGA, zaščitnika Salezijanske družbe, bomo na Rakovniku slovesno obhajali zadnjo nedeljo v januarju (27. t. m.). — Ob 10^h glavna dopoldanska slovesnost v svetišču Marije Pomočnice. — Popoldne ob pol 4^h govor in slovesni blagoslov, nato shod sotrudstva. — Po shodu proslava v gledališču z lepo in globoko igro »Tri modrosti starega Vanga«. — Pridite v obilnem številu!

Milosti

Marije Pomočnice

Pet mescev že dolgujem zahvalo Mariji Pomočnici. Nekoč sem se močno prehladila; dobila sem špansko in vnetje sklepov, tudi živci so mi čisto odpovedali. Ko so me odpustili iz bolnice, sem še dva mesca doma ležala vsa obupana; najbolj sem se bala, da se mi ne bi zmešalo, ropot me je silno vznemiril. Opravljala sem devetdnevnico, pa nič. Tedaj zakličem v trdnem zaupanju: „Marija, če mi ne boš ti pomagala, drug mi tudi ne bo!“ Obljubila sem ji, da kupim zlato srce. In glej, čudo! Mahoma občutim, da sem zdrava. Vse bolezní so me hkrati zapustile. To je bilo prav dva tedna pred praznikom Marije Pomočnice. Dasi še nekoliko slabotna, sem se vendar veselo napolnila k Mariji na Rakovnik, da bi se zahvalila in prosila trdnega zdravlja. Od tistega dneva sem kakor prerojena in popolnoma zdrava. Za vse to gre hvala Mariji Pom. *Habjanič Urška*, Varaždin.

Moja ljuba mamica so hudo zboleli na pljučnici; zavoljo slabega srca ni bilo upanja, da bi ozdraveli. Zdravnik je dvomil nad ozdravljenjem. Z velikim zaupanjem smo se zatekli cela družina k Mariji Pomočnici in sv. Janezu Bosku, da vrnete zdravje naši ljubljeni mamici, ki so venomer klicali: „Sveti Janez Bosko, ti si moj zdravnik, pomagaj mi!“ Mamičino življenje je viselo na nitki, podvojili smo gorečnost v molitvi. Še podoba sv. Janeza Boska smo morali postaviti ob postelji. V hudih bolečinah so klicali: „Ti edini mi še lahko pomagaš s svojo veliko priprošnjo! Zaupam v tebe!“ In res, bili smo uslišani, za kar izrekamo tisočero zahvalo Mariji Pomočnici in sv. Janezu Bosku. — Uslišana sem bila že večkrat, ko sem se zatekla v dušnih in telesnih potrebah k usmiljeni Materi. Prosim Marijo Pomočnico in sv. Janeza Boska, da me uslišita še v neki važni zadevi. *Erman Marija*, Sv. Lenart v Slov. goricah.

Kako naj bi se dostojno zahvalila Mariji Pomočnici in sv. don Bosku za tolike uslišane prošnje! Posebno sta mi pomagala v neki težki zadevi. Težka je bila, že sem mislila, da bo vse zastoj. Kaj še! Pomagala sta mi. Ljubi Jezus je uslišal moje in njihove prošnje. Zato vsi, ki ste

obteženi s težkimi prošnjami, prosite, zatecite se k njima in uslišani boste. *L. Čepin*, Sv. Vid pri Planini.

Prisrčno se zahvaljujem Mariji Pomočnici za dobljeno zdravje. Imela sem hudo trganje v glavi in šen. Priporočila sem se Mariji Pomočnici za pomoč, da bi kmalu ozdravela. Obljubila sem objavo v vestniku in kmalu so me bolečine popustile. Hvala Mariji za pomoč. *Marija Sprohar*, Ljubljana.

Že precej časa dolgujem zahvalo Mariji Pomočnici in sv. Janezu Bosku in sv. Tereziji, ki so me tako čudovito rešili iz neke velike nevarnosti. Skoraj sem obupala, misleč, da ni več za me druge pomoči kot smrt. Brala sem večkrat kako radi pomagajo na čudovit način revnim zemljanom. Navdušena sem se zatekla tudi jaz k tem svetnikom. Prosila jih pomoči, obljubila zahvalo, če bom uslišana. In danes vsa hvaležna za to milost se javno zahvalim v Vestniku in darujem Mariji srebrno srce. *Marija Lampret*, Jankova.

Zahvaljujem se Mariji Pomočnici in sv. Janezu Bosku za večkratno uslišanje. Priporočam vsem, ki ste v kakršnikoli stiski, bodisi dušni ali telesni, da se le zaupno obrnete k tej mogočni priprošnjici, ki nikdar ne obrne svojih milostljivih oči od nas. Marija Pomočnica kristjanov na Rakovniku je in bo pomagala vsem, ki se k njej zatekajo. *Marija Mivšek*, Št. Jakob ob Savi.

Marija! Ne najdem primernih besed, kako naj se ti zahvalim, da si me tako hitro uslišala v zadevi mojega ljubega brata. Tisočkrat, da, na veke bodi zahvaljena in češčena, ti sladka mati, Pomočnica kristjanov, saj še nikogar nisi zapustila, ki se je zaupno k tebi zatekel. Zahvala tudi sv. Janezu Bosku in sv. Tereziji. *M. P. Oplotnica*.

Don Bosku in Mariji Pomočnici se zahvaljujem za večkratno pomoč in za ozdravljenje malega nečaka. *I. D.*, Ljubno. — Zahvaljujem se Mariji Pomočnici na Rakovniku, ker mi je na njeno priprošnjo bolna noga popolnoma ozdravela. *Marija Gorenc*, Dolga Raka (Raka). — Imela sem bolne noge, zatekla sem se k Mariji Pomočnici in sv. Janezu Bosku in zadobila zdravje. Kdorkoli pomoči želi, naj k Mariji Pomočnici hiti! *E. C.*, Ljubljana. — *Vrščaj Ana* iz Rodin pri Črnomlju se zahvaljuje Mariji Pomočnici in sv. Tereziji za uslišanje v hudi bolezni in za čudovito ozdravljenje. — Zahvaljujem se Mariji Pomočnici in sv. Janezu Bosku za oz-

dravljenje noge, ki me je že več let bolela. Zatekla sem se k Mariji in don Bosku in ona sta mi pomagala. *Ljudmila Špalir*, Vuzenica. — Ukradeni so mi bili hišni predmeti večje vrednosti. Zaobljubil sem se Mariji Pomočnici na Rakovniku, da bi se vsaj nekaj nazaj dobilo in da bi odkrili tatu. In res, kakor sem prosil, tako se je zgodilo. Našli so tatu in skoraj tudi eno tretjino blaga sem dobil nazaj. Hvala Mariji. *Čurk Jože*, Loka pri Crnomlju.

Dolžnost mi veleva, da se zahvalim Mariji Pomočnici, ki me je že tolikokrat uslišala in mi pomagala v težkih zadevah. Ona je res naša dobra priprošnjica, če se zaupno k njej zatekamo. Zahvala sv. Janezu Bosku za pomoč. Priporočam se v molitev, da bi se neka stvar srečno iztekla. Upam, da bo z Marijino pomočjo že šlo. *Marija Cehner*, Kamenjo, Sv. Jurij ob juž. žel. — Najprisrčnejše se zahvaljujem Mariji Pomočnici in sv. Janezu Bosku za uslišano prošnjo. Priporočam pa se jima še naprej za pomoč. *Anton N.* Italija.

Zahvaljujem se Mariji Pomočnici, sv. Janezu Bosku in Mali Cvetki za ozdravljenje pri živini. *Jožefa Kšela*, Bolehnečici, Sv. Jurij ob Ščavnici. — Očitno se zahvaljujem Mariji Pomočnici in sv. Janezu Bosku za prejeto milost v družinskih razmerah in za zdravje, ter se še nadalje priporočam za njuno varstvo in pomoč. *Jovan Helena*, Retje. — *M. T.*, (Stična) se zahvaljuje za večkratno uslišanje. — *F. J.*, Vojnik pri Celju, se iskreno zahvaljuje za izredno pomoč v pravnih zadevah. *M. B.*, L. za ozdravljenje bolne noge. *Neimenovan* iz Maribora za srečen izpit. — *I. R.*, Radeče pri Zidanem mostu, za dvakratno uslišanje v važni zadevi. — *Samsa Antonija*, Loški potok, za izredno hitro ozdravljenje po težki operaciji. — *Zorko Roza*, Celje, za popolno ozdravljenje od mrtvo-uda po opravljeni devetdnevni. — *Vidic Terezija* iz Police, (Višnja Gora) za ozdravljenje želodčne bolezni. — Isto *Katarina Varcovnik*, Črna pri Prevaljah. — *Ana Plut*, Krvavčji vrh (Crnomelj) za dobljeno zdravje. — *Neimenovana* za uslišano pomoč v neki hudi sili. — *Marija Adlešič* za ozdravljenje po opravljeni devetdnevni. — Prisrčno se zahvaljujem svojemu velikemu očetu don Bosku za vse izkazane dobrote in varstvo. *Franc Cigan*, salez. bogoslovec. — *N. N.*, Polhovgradec, se zahvaljuje za zdravje.

Pravtako se zahvaljujejo Mariji Pomočnici sv. Janezu Bosku in sv. Tereziki, za prejeto zdravje sledeči: *Matilda Dežman*; *Elza Tomažič*; *Gognjavec Darka*, Mirna peč; *Bizjak Ivan* in *Angela*, Paška vas (Šmartno ob Paki); *Grm Marija*, Ljubnica (Vitanje); *Seljak Alojzij*, Bučka; *N. N.*; *Jelenc Marija*, Svetine (Store); *Petraš Uršula*, Podkoren (Kranjska gora); *Grot-nik Marija*, Bele vode (Šoštanj); *M. C.*, Blanca.

Za uslišane prošnje pa se zahvaljujejo: *N. N.*, Ljubljana; *Brvar Frančiška*, Vransko; *Neimenovana*, Loški potok; *Remic Frančiška*, Podsmreka (Dobrava pri Ljubljani); *M. L. K.*, Stari trg pri Rakeku; *Kajzovar Gera*, Doklece (Ptujška gora); *Leskovšek Ana*, Planina pri Sevnici; *Suš-nik Janez*, Kamne (Bohinjska Bistrica); *M. P.*, Oplotnica; *Pravhar Marija*, Voklo (Šenčur pri Kranju); *Š. R.*, Loka pri Zidanem mostu; *Rakovec Cirila*, Sv. Pavel pri Preboldu; *M. P.*, Višnja gora; *B. Z.*, Ljubljana.

Uslišanje po priprošnji Dominika Savija

Dominiku Saviju se zahvaljuje za pomoč po njegovi priprošnji *M. V.*, Letuš (Šmartno ob Paki).

Župec Franc, dijak, Studenci pri Mariboru, se zahvaljuje Dominiku Saviju za uslišano prošnjo.

Uslišanje po priprošnji sv. don Boska

Bil sem v hudih zadevah, pa sem začel opravljati devetdnevni na čast sv. Janeza Boska in sem prepričan, da mi je on pomagal iz zadrege. Enako se zahvalim tudi Mariji za več prejetih milosti. V zahvalo hočem podpirati salez. družbo. *Neimenovan* iz Lukovca pri Boštanju. — *Zorman Frančiška* iz Šenčurja pri Kranju se mu iskreno zahvaljuje za srečen izid težke operacije. *Feliks Senčič*, Ljutomer, za pomoč v veliki stiski. — *Erklavec Frančiška*, Rudnik pri Ljubljani, za izredno pomoč v težki nevarni bolezni. — *Peternel M.*, Brebovnica (Gorenja vas), za očetovo zdravje. — *Slavko T.*, Moste za uslišano prošnjo in pomoč pri izpitu. — *Elizabeta Kramberger*, Sv. Lenart v Slov. goricah, za zdravje. —

V molitev se priporočajo: *Jožef Kofalt*, *Rozalija Plut*; *E. T.* za srečen izid šolskega leta; *I. R.*, R. v težkih družinskih zadevah.

Uredil dr. Franjo Knific. — Izdaja salezijanski inspektorat na Rakovniku v Ljubljani. Odgovoren za sal. inspektorat in sal. tiskarno Pavel Alfonz.

V oceno smo prejeli:

HOJA ZA KRISTUSOM

Veliko presenečenje nam je pripravila Jugoslovanska knjigarna v Ljubljani: Tomaža Kempčana „Hojo za Kristusom“, bo oddajala skoraj zastonj.

Delo obsega blizu 400 strani in velja samo 8 Din brez poštne, s poštnino Din 9.

To je knjiga za celo življenje; čim večkrat jo čitamo, tem bolj se nam odkriva bogastvo te zakladnice. Kadarkoli jo odpremo, se nam odkrijejo nove misli in nova spoznanja za naše duhovno življenje. Prav v sedanjem razrvanem času nam je miren in neomajen svetilnik v življenju, kakršen je Tomaž Kempčan, bolj potreben kot vsakdanji kruh. Sezimo torej po tej knjigi. —

V ZALOGI IMAMO SLEDEČE KNJIGE IN KNJIŽICE:

Sveti Janez Bosko. Zanimiv življenjepis našega ustanovnika. *Stane Din 5.*

Junak s pristave. Opisuje predvsem mladostno življenje sv. Janeza Boska, ki je jako poučljivo in zanimivo za mladino pa tudi za odrasle ljudi. *Stane Din 8.*

Vzgojna metoda sv. Jan. Boska. Don Bosko — največji umetnik v vzgajanju mladine: v tej knjigi najdejo vsi moderni vzgojitelji njegov nauk o tem predmetu. *Spisal profesor Anton Logar. Stane Din 12.*

Sv. Frančišek Saleški. Življenjep. Don Bosko je črpal vzgojiteljsko modrost po duhu tega velikega svetnika, katerega si je izbral za zaščitnika svoje družbe. *Din 8.*

Šmarnice Marije Pomočnice. Opisuje delovanje Marijino v don Boskovi družbi. Branje služi predvsem za vse dneve v mesecu majniku. *Stane Din 12.*

Marijine pesmi. Zložene za praznike Marijine v lepem liturgičnem duhu. (Dvobarvni tisk). *Spisal Silvin Sardenko. Stane Din 6.*

Češčenje Marije Pomočnice. Na kak način naj skazujemo Mariji češčenje. *Din 2.*

Devetdnevica k Mariji Pomočnici. *Din 150.*

Vzor mladine. Življenjep. Dominika Savija, don Boskovega gojenca, ki bo, vsaj upamo, kmalu priset k blaženim. *Din 8.*

Dominik Savio. Kratek življenjep. *Din 1.*

Mala Cvetka. Življenjep. sv. Terezije Deteta Jezusa, mlade redovnice karmelitskega reda. Bravec te knjige lahko črpa vse polno snovi za veselo in plemenito duhovno življenje. *Stane Din 8.*

Dušna mladost. Molitvenik sv. Terezike Det. Jez. s kratkim življenjem. *Rdeča obreza Din 8, zlata 12.*

Devetdnevica k sv. Tereziki. *Din 0.50.*

Nevesta presvetega Srca. Življenjep. sv. Marjete Alakok. *Stane Din 8.*

Devet služb. Namen teh služb je: češčenje presv. Srca Jezusovega. *Cena Din 1.*

Duhovne vaje. Knjižica o premišljevanju večnih resnic in duhovni obnovi; v njej so tudi mašne in druge molitve. *Rdeča obreza Din 12, zlata 16.*

Mala skrivnost. Kjuček do notranjega življenja. *Cena Din 3, (2)*

V Zveličarjevi šoli. Uvodni tečaj za notranje življenje. (I. zvezek). *Din 5, (4).*

Lepo vedenje. Kakšno bodi obnašanje olikanega človeka. *Cena Din 3.*

Vzor Marijinih družbenic. *Cena Din 2.*

Priprava na srečno smrt. Molitve za srečno zadnjo uro in mes. obnova. *Din 0.50.*

Na pomoč vernim dušam. Stanje duš v vicah in naše razmerje do njih. *Din 1.*

Rožnivenec za verne duše. Krasne molitve za duše v vicah. (Mali zvezčič ima 8 strani). *Stane Din 0.25.*

Rožnivenec usmiljenja presvetih ran Jezusa Kristusa. Obljube Jezusove, koliko premorejo nekatere pobožne vaje pri božjem usmiljenju. (6 strani). *Din 0 25*

Tega ni treba brati!

1. Znova vse opominjamo, da na položnicah pri vsaki pošiljki zadaj napišite, zakaj to ali ono vsoto pošiljate.

2. Če ima kdo po naključju odveč kako prvo polo Življenja sv. Janeza Boska, naj jo ljubeznivo vrne.

3. Stroški za tiskanje Vestnika so ogromni. Samo za papir za prilogo gredo v težke desetsetisoče. Prispevki pa strahotno pojemajo. Zato prosimo vse, ki dobivajo Vestnik, da če le morejo, naj pošljejo kak kovač v ta namen.

„KNJIŽICE“

so stopile v svoje drugo leto. Že doslej so našle povsod hvaležen odmev: tako pri višjih pastirjih kot pri duhovnikih, pri preprostih ljudeh in pri izobraženih. Za vsakega so imele svojo besedo in svojo mikavnost. V bodoče si bomo še bolj prizadevali, da postanejo še lepše, privlačnejše, tehtnejše.

DOSLEJ SO IZŠLE

V ZBIRKI A ZA DUHOVNO PROBUDO:

1. Srečno pot. Kaže pot, ki skozi veselo življenje vodi v srečno in sveto smrt. (Pošla.)
2. G. M B. Kako naj rešimo in posvetimo leto.
3. Toto. Španski paglavček uči mlade in stare, kako naj se človek premaguje in dviga.
4. Šola miru. Pripoveduje, kako si obvarujemo ljubi mir v hiši in v duši.
5. Sv. J. Bosko. Slika moža, ki je tolikanj ljubil mladino in bil od nje tako zelo ljubljen.
6. Mama Marjeta. Don Boskova mati nas uči, kako se vzgajajo otroci Bogu in polni sreči.
7. Zvezda Eva. Slavna pariška igralka vzljubi Jezusa in nas potegne za sabo v višine.
- 8.-9. Jezus Mladenič. Čudno nova in lepa knjižica o osemnajstletnem Sinu božjem.
10. Sveto leto. O pomenu izrednega sv. leta in o duhovnih darovih, ki jih prinaša. (Pošla.)
11. Izgubljeni poklic. Ganljivo pojasnjuje, kaj je poklic in kako mu treba slediti.
12. Mala hiša božje previdnosti. Sv. Kotolengo živ zgled zaupanja v božjo previdnost.
13. Duhovni koledarček. Tvoj vodnik in svetovavec. (Pošla.)
14. Naša domačija. Nekaj besed o družinskem življenju.

V ZBIRKI B ZA DUHOVNO PROSVETO:

1. Božje sledi. Kako se Bog očituje v vidnem stvarstvu. (Pošla.)
2. Zakaj zlo? Globok odgovor na mučno vprašanje.
3. Pust in post. Govori o umetnosti in sodobnosti posta.
4. Rešilna vrv. Odgovor na izgovore in ugovore zoper sv. spoved. (Pošla.)
5. Križ v krvi. Poroča o dogodku, ki ga je doživelo lani mesto Asti. (Pošla.)
6. Kapitalisti. Rešuje socialna vprašanja v smislu sv. evangelija.
7. Lažni preroki. Adventisti in raziskovalci dobe odgovor, kot ga zaslužijo.
8. Skrivnost sv. Cerkve. Nevesta Kristusova v novi luči.
9. Duhovniki. Kaj so duhovniki in kako so potrebni. Odgovor na očitke in na ugovore zoper naše duhovnike.
10. Boj proti Bogu. Pretresljivo resna knjižica o svetovni organizaciji boja proti Bogu.
11. Ne bodite v skrbih! Previdnost ni še umrla in ne bo, le prave usmerjenosti je treba.
12. Kje žive mrtvi? Pregleden nauk o posmrtnem življenju.
13. Svete snovi. Uvod v evharistično liturgijo.

Iz teh naslovov lahko razvidite, da so knjižice prav raznovrstne in da jim ni mar drugega nego duhovni blager slovenskega ljudstva. Zato je treba, da jih tudi vi naročite in širite med svojimi znanci. Širjenje dobrega tiska je najlepši apostolat!

Knjižice izhajajo vsakih štirinajst dni, 1. v mesecu zbirka A, 15. v mesecu zbirka B.

Naročnina. Za en izvod, 24 števil, letno 24 Din ali vsaka knjižica 1 Din. Če pa naročite vsaj deset izvodov na skupen naslov, dobite 20% popusta, to se pravi, da vas bo vsaka knjižica stala samo 0.80 Din.

NOVE PODOBICE

V zalogi imamo šest nadvse ljubkih in zares umetniških podobice o Jezušku. Z ljubeznivo domačnostjo nam predstavljajo šest prizorov iz tihega življenja nazareške družinice. Te podobice so za nas pravo razodetje, tako vsebinsko kot umetniško. Otroci imajo neizmerno veselja z njimi.

1 podobica stane 0.50 Din, 6 različnih 2.50 Din, 100 (17×6) pa 33 Din + pošta.

Te podobice se dobijo tudi v obliki razglednic po 1 Din kos.

Ako je naslovnik umrl ali spremenil bivališče, vrnite list na:
VODSTVO SALEZ. SOTRUDSTVA, RAKOVNIK - LJUBLJANA